

ระดับพลังทั้งมนุษย์และสัตว์อสูร

สีแดง สีส้ม สีเหลือง สีเขียว สีน้ำเงิน สีคราม สีม่วง สีดำ สีเงิน สีทอง สีขาว
(สามชั้นย่อย - ต่ำ กลาง สูง)

ระดับโอสถ ศัสตราวุธ ค่ายกล สัตว์อสูร

พื้นฐาน ปฏิบัติ ผนึก เทวะ มหาเทพ

สำนักสำคัญ

แดนศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่

แดนเทวะโอสถ - โดดเด่นเรื่องการปรุงยา มีเทพซิงหลงเป็นผู้ปกป้องรักษา

แดนเพลิงสววรรค์ - โดดเด่นเรื่องการหลอมศัสตราวุธ

แดนวังเหมนันต์ - โดดเด่นเรื่องการสร้างค่ายกล

แดนขุนเขากระบี่ - โดดเด่นเรื่องการหลอมศัสตราวุธ

แดนต้องห้ามทั้งสอง

สำนักสาปโลหิต

สำนักหนานอี้ - โดดเด่นเรื่องควบคุมสัตว์อสูร

บทนำ

“ว่ากันว่าตอนที่เทพผานกัฏฉบับขึ้นธิดาชายก่อกำเนิดเป็นดวงอาทิตย์
ตาชวาเป็นดวงจันทร์ ร่างทอดกายเป็นลีแดนศักดิ์สิทธิ์ หกแคว้นแคว้นตั้ง
ตระหง่านอยู่ท่ามกลางทะเลแห่งความตาย” ราชครูผสมชาวโพลนอธิบายอย่าง
ตั้งใจ เขากวาดตามองทั่วห้อง มีเด็กตั้งใจเรียนอยู่ราวสี่ห้าคน องค์หญิง
องค์ชายและชนชั้นสูงเหล่านี้ขอแค่ไม่ก่อกวนในห้องเรียนเขาก็ปลื้มใจจน
น้ำตาแทบไหล “แคว้นเฟื่องของพวกเรายู่ทางใต้ของดินแดน ฝั่งตะวันออก
ติดกับแดนศักดิ์สิทธิ์”

เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบก้มหน้าลงซ่อนแวตาทาหงุดหงิดรำคาญใจ ตั้งแต่
นางก้าวเข้ามาในห้องจนถึงยามนี้ สายตาที่นักรำคาญพวกนั้นก็ไมยอมละ
ไปไหน หนาซ้ำเนื้อหาที่ราชครูสอนวันนี้ก็เป็นเรื่องพื้นๆ ที่ควรรู้ตั้งนานแล้ว
เหตุใดต้องเอามาสอนในห้องด้วย

มีแต่พวกน่าเบื่อ!

เฟื่องซึ่งมูปลายพู่กันลงบนหมึก ตัวดื้อข้อมืออย่างคล่องแคล่วก็ได้เป็น
ภาพดินแดนผานกัฏตามที่ราชครูสอน ซ้ำยังมีความละเอียดกว่าในเรื่องสัดส่วน
และตำแหน่งที่ตั้งแคว้น และยังมีสถานที่สำคัญทั้งเทือกเขาเฟื่องเสียน ทะเลสาบ

ซีหู่ ทะเลทรายมรณะ และป่าไม้หลิน

ดวงตาคู้งามมองไปยังทิศตะวันออกราวกับจะมองไปให้ถึงดินแดน
ศักดิ์สิทธิ์ประจำทิศนั้น

หลังจากอาจารย์ประกาศจบการสอน เด็กน้อยหลายคนที่สลับสไลไป
ตั้งแต่เริ่มเรียนก็เต็งกายตื่นขึ้นมาราวกับต้นไม้เหี่ยวเฉาได้น้ำ เด็กชายจำนวน
ไม่น้อยรีบตรงเข้ามาห้อมล้อมเฟิงซี

“องค์หญิง หลังจากนี้ไปเที่ยวเล่นที่จวนกระหม่อมหรือไม่พะย่ะค่ะ
เมื่อวานท่านพ่อเพิ่งล่ายักษ์สี่ปีมาได้” เด็กชายสวมชุดผ้าไหมหุรหากล่าว
ดวงตาคู้งามมองไปด้วยความคาดหวัง

“สมกับเป็นแม่ทัพเฮ้อ ช่างกล้าหาญยิ่งนัก”

“เช่นนั้นจวนท่านไม่ยิ่งอันตรายหรือ” เด็กคนอื่นแหวกทางหลบ
เป็นแนว เผยให้เห็นเด็กชายผู้มาใหม่ ท่าทางสุภาพเรียบร้อยสมกับเป็นคุณชาย
จากจวนเสนาบดี “องค์หญิง กระหม่อมได้ยินมาว่าหอยักษ์นั้นมีภาพวาดของ
ปรมาจารย์ไขวมาจัดประมุข กระหม่อมมีเทียบเชิญอยู่สามใบ ขออาสาเป็นผู้
พาพระองค์ไปเปิดหูเปิดตาดีหรือไม่พะย่ะค่ะ”

“เฮ้อ! ภาพวาดไร้ชีวิตนั้นไม่เห็นจะน่าสนใจ”

“ภาพวาดของปรมาจารย์ไขวแต่ละภาพนั้นสมจริงราวกับมีชีวิต บัณฑิต
ทั่วไต้หล้าต่างยกย่องให้ท่านเป็นจิตรกรเอกอันดับหนึ่งของดินแดนผานกู่
องค์หญิงทำเองก็ทรงชื่นชอบการวาดภาพเป็นพิเศษ จึงเลื่อมใสปรมาจารย์
ตลอดมา ความคิดของบัณฑิตอย่างพวกเราเกรงว่าชาวยุทธ์อย่างคุณชายคง
ไม่เข้าใจ”

เด็กชายคนแรกหน้าซีด องค์หญิงหลงใหลการวาดภาพมากเพียงใด
เขารู้ดี บันไดก็ยังมีภาพแผนที่ผานกู่ที่หมึกยังไม่แห้งอยู่ด้วย เขาดูถูก
ภาพวาดของปรมาจารย์อะไรนั่นขนาดนี้ นางต้องไม่พอใจเขาเป็นแน่

“คุณชายทรงไม่ทราบว่างานประมุขเริ่มเวลาใดหรือ”

คุณชายทรงดรอวยิ้มมุมปากอย่างพึงพอใจ ส่วนคุณชายน้อยเฮื่อนั้น

อยากจะมุดดินหนีไปจากที่นี่

“อีกราวสองชั่วโมงพะย่ะค่ะ”

“เช่นนั้นข้าจะแวะไปจวนคุณชายเชื่อก่อนแล้วค่อยไปงานประมุขีด้วยกัน” เฟิงซียืนขึ้น ทำทางสุภาพเรียบร้อยแปดไปด้วยความอ่อนช้อยของนาง ทำให้เด็กชายหลายคนต่างมีสีหน้าเคลิบเคลิ้ม นางก้มหน้ารู้สึกผิด “ขออภัยคุณชายทั้งสองด้วยที่ข้าสองจิตสองใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้”

เห็นคนงามที่เป็นดังดวงใจ ใจเด็กชายทั้งสองพลันอ่อนโยนยวบยาบ เร่งรีบปลอมประโลมนางให้คลายโศก

“เฮอะ! เสสส์”

“พี่สี่ยจะไปด้วยกันหรือไม่พะคะ”

“ใครจะอยากไปกับคนเสสส์ร่าเริงตลกตะลั่งอย่างเจ้ากัน เรื่องที่เจ้านำความเท็จไปฟ้องเสด็จพ่อข้ายังไม่คิดบัญชีกับเจ้าเลย!” เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบในชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนปักกลดลายด้วยด้ายเงินหุ่หุ่ระดะดะกอก พร้อมกับกระต๊อบทำด้วยความโมโห “พวกคนสกุลเหลียนนี้เป็นนางจิ้งจอกกลับชาติมาเกิดกันหรืออย่างไร!”

เกิดมาพร้อมด้วยรูปโฉมจนทำให้ผู้คนริษยา พระมารดาของนางถูกแย่งชิงความโปรดปราน นางก็ถูกพระบิดาลงโทษ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะคนสกุลเหลียน!

“พี่สี่ย เรื่องที่ท่านโหม่นางำน่ลงจนตายเป็นความจริงนะพะคะ ข้าไม่ได้โกหกเสียหน่อย” แค่นี้ก็ทำให้เกิดความจริงเล็กน้อยเท่านั้นเอง “อีกอย่าง... ข้าแซ่เฟิง”

“เจ้า!”

“หนึ่งอิจฉา สองไ้มารยาท สามไ้คุณธรรม สามหลักสตรีผู้ดีงามแห่งแคว้นเฟิง พี่สี่ยประพฤติไม่ได้สักข้อเลยนะพะย่ะค่ะ”

ที่หน้าประตูห้องเรียนยามนี้มีเด็กชายรูปลักษณะโดดเด่นปรากฏขึ้นอีกคนหนึ่งคน หากเทียบดูแล้วพบว่าเขามีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับเฟิงซียี่เป็น

อย่างมาก

“น้องหก เหตุใดเจ้าจึงกลับมาช้านักเล่า” เฟิงซีเดินไปหาผู้มาใหม่ด้วยความเป็นห่วง

เฟิงหยวนน้องชายของนางไปร่ำเรียนวิชากับผู้สูงส่งที่เร้นกายอยู่ในชนบท ช่วงนี้จะมีพิธีสำคัญ เขาควรจะกลับมาตั้งแต่สองวันก่อนแล้ว นางกับพระมารดานอนฝันร้ายมาสองคืนติด เกรงจะเกิดเรื่องไม่ดี อยากรีบเร่งไปถามให้รู้เรื่อง ติดที่อีกฝ่ายส่งจดหมายมาบอกว่าไม่เป็นอะไร

“พอติดระหว่างทางเกิดเรื่องยุ่งยากนิดหน่อยเลยทำให้ล่าช้าไป ข้าขอโทษที่ทำให้พี่หญิงต้องเป็นห่วง”

“ไม่เป็นไร เจ้ากลับมาก็ดีแล้ว”

เรื่องยุ่งยากที่ว่าคงไม่พ้นมีคนลอบสังหารเป็นแน่ น้องชายคนนี้อายุเพียงสิบเอ็ดขวบกลับถูกไล่ล่าไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ หากเป็นเด็กบ้านอื่นคงได้ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนาน เมื่อถือกำเนิดในราชวงศ์ การจะกระทำสิ่งใดก็ต้องระวังไปทุกฝีก้าว ทันทึที่พลาดพลั้งนั้นหมายถึงความตาย

“พี่หญิง ท่านผู้นี้ให้ความช่วยเหลือข้าระหว่างทาง”

“ภาพนี้ผู้ใดเป็นคนวาด” น้ำเสียงราบเรียบดังขึ้น เด็กหนุ่มวัยสิบห้าสิบหกพิจารณาภาพวาดบนโต๊ะด้วยความสนใจ หมึกยังไม่แห้งสนิทแสดงว่าเพิ่งวาดได้ไม่นาน

“ปะ...เป็นน้องห้า” องค์หญิงสี่ตอบ

สวรรค์! ตั้งแต่นางเกิดมายังไม่เคยพบเจอบุรุษที่รูปร่างโดดเด่นถึงเพียงนี้มาก่อน ใบหน้าเกลี้ยงเกลาสวมบุรณแบบ คิ้วเข้มคมประดุจกระบี่ ดวงตาดอกท้อคู่งาม งามเสียจนหากสตรีใดได้มองเข้าจะถูกช่วงชิงหัวใจไปในชั่วพริบตา เพียงเขยิบอยู่ในห้องก็ราวกับดวงอาทิตย์เปล่งแสงเจิดจ้าจนไม่อาจละลายตาไปจากเขาได้ ผู้ชายคนอื่นเมื่อเทียบกับเขาก็เหมือนดาวดวงน้อยด้อยแสงบนท้องฟ้าในยามกลางวัน

ผู้ชายเช่นนี้จะต้องเป็นของนาง!

“เป็นองค์หญิงหรือ” เขาหันมามองเฟิงซี
เฟิงซีตกตะลึงไปชั่ววูบใจ ก่อนจะรวบรวมสติกลับมา สวรรค์ช่างรักใคร่
คนผู้นี้ยิ่งนัก ตลอดชีวิตนี้และชีวิตก่อนยังไม่เคยเจอผู้ใดมีรูปโฉมชวนตะลึง
เท่าเขามาก่อน

“ไม่ทราบว่าคุณชายมีสิ่งใดจะชี้แนะข้าหรือ”

“องค์หญิงวาดผิดไป”

“ผิดหรือ” เฟิงซีขมวดคิ้ว

“ปัจจุบันโม้หลินเหลือพื้นที่เพียงสามในสี่จากอดีต ทะเลสาบซีหูก็
แผ่ขยายครอบคลุมพื้นที่ตะวันออกมากกว่านี้” เขากล่าวออกมาทีละอย่าง
นัยน์ตากระจ่างใสราวกับสามารถมองเห็นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งจิตใจอัน
ซับซ้อนที่ยากหยั่งถึงของมนุษย์ “ภาพนี้ดูคล้ายดินแดนผานกู่เมื่อหนึ่งหมื่นปี
ก่อนมากกว่า”

เปรี้ยว!

เฟิงซีตัวชา เหมือนความลับของตนถูกเปิดเผยออกมาทั้งหมด ทว่า
เพียงครู่เดียวก็เรียกสติกลับมาได้

“เคยเห็นจากตำราเก่าแก่เล่มหนึ่ง”

“องค์หญิงช่างขยันหมั่นเพียรยิ่งนัก ขนาดตำราเก่าแก่ถึงเพียงนั้นยัง
สนใจ” เด็กหนุ่มยิ้มอ่อนโยน

เฟิงซีรู้สึกเหมือนตนกำลังถูกจับผิด ก่อนจะกลืนความไม่พอใจลงไป
ในท้อง แล้วตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“คนรุ่นปัจจุบันมีทุกอย่างในวันนี้เพราะคนรุ่นก่อน ด้วยเหตุนี้พวกเรา
จึงต้องเรียนรู้ประวัติศาสตร์รากเหง้า นอกจากจะรำลึกถึงบรรพบุรุษแล้ว ยัง
เรียนรู้เพื่อไม่ให้ดำเนินไปสู่หนทางที่เลวร้ายซ้ำรอยประวัติศาสตร์”

ดังนั้นทุกวันนี้นางจะต้องสวมหน้ากากเพื่อจะได้มีชีวิตรอดในสังคมที่มี
การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นไม่เว้นแต่ละวัน หากเดินผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียว
อาจหมายถึงความตาย

“องค์หญิงทรงพระปรีชาจริงๆ กระหม่อมเสียวเยดการจะองค์หญิง”
 ไม่ยอมบอกแน่ตัวเองหรือ
 “ข้าองค์หญิงห้าเฟิ่งซี่ ขอขอบคุณชายที่ช่วยเหลือน้องชายข้า”

หนึ่ง

แย่งของกับองค์หญิง เอาความกล้ามาจากที่ใด

เฟิงซีไปเยือนจวนแม่ทัพเพื่อชมพยุภคส์สี่ปีกที่แสนหายาก จากนั้นก็ไปหอเทียนฟูเพื่อประมุขภาพวาดปรมาจารย์โจวที่ตนชื่นชอบ

ว่ากันว่าหากอยากได้ของประมุขล้ำค่าหายากให้มาที่หอเทียนฟู ทั้งเมื่อยาคุณภาพสูง อาวุธวิเศษ ค่ายกล ล้วนมีให้พบเห็นจนจินตา เนื่องจากหอเทียนฟูมีผู้ยิ่งใหญ่หนุนหลังอยู่จึงสามารถหาทรัพยากรได้จำนวนมาก รวมทั้งกำลังคนมากฝีมือคอยกำกับดูแล คนโง่เท่านั้นที่กล้าเข้าไปหาเรื่อง

หอเทียนฟูจะจัดงานประมุขทุกๆ เดือน เทียบเชิญจะถูกส่งไปยังผู้มีอำนาจทั่วแคว้น บ้างก็มีขายในตลาดมืดด้วยราคาสูงเกินจินตนาการ ที่วังหลวงเองก็มีเทียบเชิญอยู่เช่นกัน นางจึงไม่ต้องใช้เทียบเชิญจากคุณชายทรง

“กระหม่อมขอเชิญเทียบเชิญน้อยพะย่ะค่ะ”

เฟิงซียื่นเทียบเชิญให้ผู้ดูแลอย่างไม่อึดออด ทุกคนผ่านเข้าไปอย่างง่ายดาย

“คุณชายท่านนี้ไม่ทราบที่ท่านมีเทียบเชิญหรือไม่” คุณชายทรงหันไปถามคุณชายหน้าตาหล่อเหลาที่ติดสอยห้อยตามมา แม้ตนจะไม่พอใจคนผู้นี้เท่าไรนัก แต่ก็จำต้องเก็บอาการไว้

“ไม่มี”

“คุณชายอาจไม่ทราบหากไม่มีเทียบเชิญก็ไม่สามารถเข้าหอเทียนฟูได้”

“พี่ทรงอย่าอธิบายเลย คนเขามาจากต่างถิ่นคงไม่เข้าใจกฎเกณฑ์อะไรพวกนี้” คุณชายเสเพลอีกคนหนึ่งมองด้วยสายตาเหยียดหยาม คุณหนูคุณชายด้านหลังก็หัวเราะตามอย่างสนุกสนาน

เฟิงซีขมวดคิ้วพลางล้วงเข้าไปในส่าบเสื้อเตรียมหยิบเทียบเชิญอีกใบออกมาให้เขา ถึงอย่างไรคนผู้นี้ก็เป็นผู้มีพระคุณ จะให้มาโดนหัวเราะเยาะเช่นนี้คงไม่ดี เฟิงหยวนเองก็อ้าปากกำลังจะพูดแทน

“ใช้สิ่งนี้ยืนยันตัวตนได้หรือไม่” เซียวเยี่ยนหยกขาชื่นหนึ่งให้

ตอนแรกผู้ดูแลมองด้วยท่าทางเฉยเมย ลุกไม่ให้ของล้ำค่ามาติดสินบนกันเช่นนี้เขาเห็นจนเบื่อแล้ว แต่เมื่อได้ลองพิจารณาหยกขาชื่นที่สลักอักษรอย่างสวยงามให้ดูแล้วก็ทำหน้าราวกับเห็นผี หยก... หยกนี่! ที่แท้ก็เป็นผู้สูงส่ง!

“เสียมารยาทกับคุณชายแล้ว เชิญด้านในเลยขอรับ” ผู้ดูแลยิ้มจนตาหยีรับสั่งให้เข้ารับใช้นำทางคนเหล่านี้เข้าไปทันที โดยไม่ลืมนึกว่าต้องเป็นที่นั่งที่ดีที่สุด

โอ้... เปลี่ยนสีหน้าได้รวดเร็วเช่นนี้ สมกับเป็นผู้ดูแลหอเทียนฟู นางยังต้องเรียนรู้อีกมากทีเดียว

คุณชายหรงและพรรคพวกเดินตามเข้าไปอย่างหงุดหงิด

“หยกขื่นนั่นคืออะไรหรือ เหตุใดใช้แทนเทียบเชิญได้” เฟิงหยวนถาม

“เป็นแค่เครื่องยืนยันตัวตนธรรมดาเท่านั้นพะยะค่ะ”

ธรรมดาหรือ... ไม่หรอก

ดูจากท่าทางตื่นตกใจของผู้ดูแลผู้นั้นก็รู้แล้วว่าสถานะของเขาตกเกินคำว่าธรรมดาไปมาก ไม่น่าจะคงเป็นผู้สูงส่งของแดนศักดิ์สิทธิ์สักแดน

พวกของเฟิงซีได้ที่นั่งชั้นสูงในมุมนั่งที่ดีที่สุด ไม่รู้ว่าผู้ดูแลจงใจหรือไม่ที่ให้นางนั่งตรงกลางระหว่างเขากับน้องชาย ส่วนคุณชายหรงและคนอื่นๆ

นั่งแถวหลัง ยิ่งโหมไฟแห่งความขัดแย้งเข้าไปอีก

“องค์หญิงสนใจสิ่งของใดหรือ”

“เป็นภาพวาดของปรมาจารย์ไขว” นางไม่ค่อยยกยอใครมากนัก แต่ปรมาจารย์ไขวเป็นผู้ที่น่านับถืออย่างแท้จริง ภาพวาดของเขานอกจากมีความสมจริงแล้ว ยังเต็มไปด้วยจิตวิญญาณ แผ่ซอคิดลึกล้ำไว้ข้างใน ผู้ที่วาดภาพเช่นนี้ออกมาได้ย่อมเป็นผู้มีความสามารถเหนือสามัญ “น่าเสียดายที่ท่านปรมาจารย์วาดภาพน้อยลงเรื่อยๆ แต่ละภาพก็ราคาสูงขึ้นมาก ไม่รู้ว่าวันนี้ข้าจะช่วงชิงมาได้หรือไม่”

“องค์หญิงสนใจภาพวาดเหมือนสหายเก่าของกระหม่อมไม่มีผิด” เขียวเย้ย “ไม่ต้องกังวลไปหรอกพะย่ะค่ะ โขชจะต้องเข้าข้างพระองค์อย่างแน่นอน”

“ข้าก็หวังเช่นนั้น”

การประมูลเริ่มขึ้นอย่างคึกคัก พวกนางเป็นผู้เยาว์กลุ่มเดียวที่กล้าอาจหาญก้าวเข้ามา ที่นั่งมุนั้นเป็นตระกูลใหญ่ อีกมุนเป็นคนที่มาจากพรรคที่มีชื่อเสียงในยุทธภพ นั่นก็คืออ่องในราชวงศ์ ผู้มีอำนาจต่างตบเท้าเข้ามามากมาย ถึงเพียงนี้ เกรงว่าของที่นำมาประมูลในวันนี้จะต้องเกินธรรมดาไปมาก

“ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่หอเทียนฟู ข้าน้อยหมินเออร์เป็นผู้ดำเนินการประมูลครั้งนี้” หญิงงามในชุดรัดรูปเดินขึ้นมา รูปลักษณ์เฝ้ายวนดึงดูดสายตาจากผู้คน หากถามว่าเป็นสายตาแบบไหนก็ดูได้จากน้ำลายของคนด้านหลังที่เกือบจะหกใส่ชุดนางอยู่รอมร่อ

“เป็นสาวงามหาตัวจับได้ยากผู้หนึ่ง”

“ดูท่ายังไม่งามพอ เจ้าจึงไม่เสียกิริยา” เฟิงซีพอใจกับท่าทางของน้องชายมาก เห็นได้ชัดว่าการส่งไปเรียนเพื่อกล่อมเกลาคิดใจกับปรมาจารย์ผู้นั้นได้ผลดี

“มีสาวงามอย่างเสด็จแม่กับพี่หญิงอยู่ข้างกายแล้ว ไหนเลยข้าจะสนใจผู้อื่น” เฟิงหยวนยิ้มประจบ

“ปากเจ้านี่นะ”

“องค์ชายหกตรัสได้ถูกต้องแล้ว อีกไม่กี่ปีข้างหน้าองค์หญิงจะต้องกลายเป็นโฉมงามอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าเป็นแน่” เซียวเย่พยักหน้าชื่นชม

ตำแหน่งโฉมงามอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้านางไม่เห็นอยากได้ หากเป็นเช่นนั้นจริงอนาคตจะต้องวุ่นวายไม่เว้นแต่ละวัน “คำชมของคุณชาย ข้าจะรับไว้ด้วยใจ”

การประมุขเป็นไปด้วยความคึกคัก สิ่งของในวันนี้มีทั้งโอสถระดับทเว คัสตราระดับเซียน หยกเดินทางพันลี้หายาก ล้วนมีแต่ของล้ำค่าควรเมืองอย่างยิ่ง ผู้มีอำนาจพวกนั้นสู้ราคากันอย่างสูสี คัสตราระดับเซียนถูกประมุขไปด้วยเงินถึงสิบล้านตำลึงทอง

“เพียงแค่วันเดียวหออเทียนฟูก็ได้เงินไปเกือบร้อยล้านตำลึงทองแล้ว ช่างมั่งคั่งยิ่งนัก” เฟิงหยวนมองไปที่แท่นประมุขด้วยสายตาวาววับ

“หยุดความคิดของเจ้าแต่เพียงเท่านั้น จะทำกิจการโรงประมุขได้ต้องมีเบื้องหลังที่แข็งแกร่งพอจึงจะยืนหยัดท่ามกลางยุทธภพได้” ยุทธภพนั้นโหดร้ายกว่าที่คนธรรมดาจะจินตนาการได้ คนดีคนชั่วปะปนกันมากมาย

เมื่อหมื่นปีที่แล้วยังไม่มีหออเทียนฟู ผู้ที่สามารถจัดงานประมุขใหญ่โต มีสิ่งของล้ำค่าแต่กลับไม่เคยถูกปล้นชิง นับนิ้วดูแล้วก็คงจะเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์สักแดน เฟิงซีเหลือบตามองคนข้างกายที่ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยตั้งแต่เริ่มประมุข นางร้องสายตากลับมาเสียบๆ ‘เมื่อยาหเวะ สัญลักษณ์หยกขาวรูปบุผา เบื้องหลังหออเทียนฟูคงเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ทเวโอสธ’

“ข้ารู้หน้า”

“องค์หญิงช่างมีความคิดกว้างไกลยิ่งนัก”

เอ๊ะ! คนผู้นี้ยิ่งงักกัน อะอะก็หาเรื่องชมนางอยู่นั่นแหละ หากเขาไม่ใช่คนจากแดนศักดิ์สิทธิ์ นางต้องระแวงแน่ว่าเขามีจุดประสงค์ไม่ดี

“คุณชายคิดว่าโอกาสที่ข้าจะได้ภพवादปรมาจารย์ไขวกลับก็มีกี่ส่วน”

“หกในสิบ คนส่วนใหญ่มาที่นี่เพื่อประมุขอาวุธและเมื่อยา ชาวยุทธ

พวกนี้ไม่ค่อยให้ความสนใจกับของประดับเท่าไร”

และวันๆ คนพวกนั้นคิดว่าจะเพิ่มพูนความแข็งแกร่งของตนอย่างไร ส่วนพวกตระกูลใหญ่ที่มีทรัพย์สินมากหนอยก็อาจนำเงินมาซื้อความเพเลิดเพลินหรูหรา ยกตัวอย่างนางเป็นต้น

“แล้วอีกี่ส่วนเล่า”

“เก็บไว้เผื่อมีใครบางคนจ้องเล่นงานพระองค์”

เฟิงซีเก็บความเห็นของเขามาคิดเจิบๆ นางไม่ค่อยสร้างศัตรูกับผู้ใดเท่าไร แต่บ่อยครั้งนางก็ตกเป็นเป้าเกลียดชังโดยไม่ได้ตั้งใจ ส่วนหนึ่งเพราะความโปรดปรานจากพระบิดา และฐานะที่เป็นพี่สาวขององค์ชายหก ผู้มีโอกาสดำเนินตำแหน่งรัชทายาทมากกว่าผู้ใด

“ต่อไปเป็นภาพวาดของปรมาจารย์โขว อย่างที่ทุกท่านได้ทราบกันดีหลายปีมานี้ปรมาจารย์โขววาดภาพน้อยมาก ไม่แน่ว่าภาพนี้อาจเป็นภาพสุดท้ายที่ท่านปรมาจารย์วาดออกมาก็ได้” หญิงงามยิ้มเจ้าเล่ห์ “ราคาประมูลเริ่มที่หนึ่งหมื่นตำลึงทอง การเพิ่มเงินแต่ละครั้งต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยตำลึงทอง”

“หนึ่งหมื่นหนึ่งร้อย!”

“อูย! เพิ่มแค่ร้อยเดียว ตระกูลหลานช่างตระหนี่ยิ่งนัก ข้าเสนอหนึ่งหมื่นห้าร้อยตำลึงทอง!”

“หนึ่งหมื่นหกร้อย”

“คนจากหอเทียนฟูช่างเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก ใช้คำพูดเช่นนั้นมาเพิ่มราคาประมูล!” คุณชายด้านหลังเอ่ยอย่างหัวเลี้ยว

“พวกเขาจงใจแน่ๆ มีใครบ้างเล่าไม่รู้ว่าองค์หญิงฟ้าโปรดปรานภาพวาดของปรมาจารย์โขวเป็นที่สุด”

“เจ้าอย่าหงุดหงิดไป ไม่ว่าจะโรงประมูลไหนๆ ก็ทำเช่นนี้” คุณชายหรงปรัมคนของตน ก่อนจะหันมาเอ่ยกับเฟิงซี “องค์หญิงอย่าทรงกังวลไปเลยพะยะค่ะ ไม่ว่าอย่างไรภาพวาดนั้นก็ต้องเป็นของพระองค์”

“หนึ่งหมื่นแปดร้อยตำลึงทอง!” ข้ารับใช้ติดตามคุณชายหรงตะโกนราคาประมูลออกไป

“สองหมื่น” คนผู้หนึ่งเอ่ยสวนขึ้นมาทันที

“คุณชายหรงอย่าประมูลแทนข้าเลย ข้าเองก็มีเงินเก็บอยู่บ้าง” จะติดอะไรก็ติดไป หากติดบุญคุณคงยากจะชดใช้ “สองหมื่นสามร้อยตำลึงทอง”

ผู้มีตาหน้อยเมื่อเห็นว่าผู้เอ่ยเป็นใครก็ละทิ้งความตั้งใจทันที นั่นองค์หญิงห้าเชียวนะ! องค์หญิงที่ฮ่องเต้โปรดปราน รักใคร่ประดุจไข่มุกล้ำค่าในอุ้งมือ คนฉลาดย่อมรู้ว่าไม่ควรล่วงเกินนางโดยเด็ดขาด แต่แน่นอนไม่ว่าผู้มีเงินเหล่านี้จะฉลาดไปเสียทุกคน

พลันมีเสียงคนผู้หนึ่งตะโกนออกมา

“สองหมื่นสี่ร้อย!” ข้างกายเขามีคุณหนูวัยเยาว์ผู้หนึ่งนั่งอยู่

“นั่นคือผู้ใด” เฟิงหยวนหันไปถามคุณชายหรง นางแย่งของกับพี่สาวเขาเอาความกล้ามาจากที่ใดกัน หากพี่สาวของเขาไม่สั่งสอนนางเกรงว่าพระบิดาจะลงมือเอง

“เป็นคุณหนูหลานพะยะคะ นางเป็นสหายสนิทกับองค์หญิงสี่”

“อ้อ ที่แท้ก็สุนัชรบใช้ตัวหนึ่ง”

“ไม่ต้องสนใจนางมากหรอก สองหมื่นเจ็ดร้อยตำลึงทอง!” เฟิงซีก็นับถือในความกล้าของนางอยู่ แต่ก็อยากรู้ว่าความกล้าหรือเงินในถุงของคุณหนูหลานสิ่งใดจะมากไปกว่ากัน

“สองหมื่นแปดร้อย”

“เห็นได้ชัดว่านางมีปัญญาเพิ่มเงินแค่ที่ละร้อย ดูหน้านางสิพี่หญิง ดูจะไม่ไหวแล้วนะ” เฟิงหยวนหัวเราะเยาะ

“สามหมื่นตำลึงทอง”

เฟิงซีเอนหลังฟังแก้ออย่างเกียจคร้าน นี่เป็นขีดจำกัดสุดท้ายของนาง หากคุณหนูหลานยังเพิ่มราคาอีก นางก็จะหยุด ราคาภาพนี้ควรหยุดที่สามหมื่น หากประมูลเกินกว่านี้ นอกจากไม่รวยจริงยังต้องโง่ด้วยถึงจะทำได้ อย่างไรก็ตาม

ทรัพย์สินของนางก็มีจำกัด หากใช้พร้าเพรื่อก็จะตกเป็นเป้าหนึ่งให้ผู้อื่นมา ถากถางได้

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทอง!” คุณหนูหลานตะโกนออกมาด้วยตนเอง เเงหน้าขึ้นมาสบตากับเพ็งซื่ออย่างท้าทาย

เพ็งซื่อลุกขึ้นอย่างแฉะฉ่ำ ท่วงท่าแฝงไปด้วยเสน่ห์เกินเด็กสิบเอ็ดขวบ ทั่วไป รอยยิ้มงดงามปรากฏบนดวงหน้างาม “สุขภาพชนยอมไม่แย่งของรักกับผู้อื่น คุณหนูหลานชื่นชอบภาพวาดของปรมาจารย์ไขวถึงเพียงนี้ ข้าเพ็งซื่อจะยอมถอยให้หนึ่งก้าว”

รอยยิ้มได้ใจของคุณหนูหลานเลื่อนหาย หน้าซีดลงทันที แม้สกุลหลานจะเป็นสกุลที่มีหน้ามืตาสกุลหนึ่งในเมืองหลวง แต่นางก็ไม่ได้มีทรัพย์สินเป็นของตัวเองมากถึงเพียงนั้น หนำซ้ำยังมาใช้จ่ายมากมายภายในวันเดียว คงจะต้องถูกผู้อาวุโสในตระกูลตำหนิเป็นแน่

ไฉนว่าองค์หญิงห้าเลื่อมใสปรมาจารย์ไขว่มากไป เหตุใดแค่สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองก็ถอยเสียแล้ว ไม่นะ นางเพียงต้องการให้องค์หญิงประสบความลำบากมากหน่อย ไม่ได้ต้องการให้เรื่องเป็นเช่นนี้!

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองครั้งที่หนึ่ง”

“ไม่นะ!”

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองครั้งที่สอง”

“ใครก็ได้ช่วยเอ่ยออกมาที!”

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองครั้งที่สาม จบการประมุขภาพวาดปรมาจารย์ไขว ต่อไปเป็น...”

“ขอแสดงความยินดีกับคุณหนูหลานด้วย” เพ็งซื่อยิ้มหวาน

คุณหนูสกุลหลานเห็นรอยยิ้มนั้นก็รู้สึกเหมือนขาไร้เรี่ยวแรงโดยพลัน ยามนี้ข้ารับใช้ข้างกายเร่งรีบกลับตระกูลเพื่อนำเงินมาจ่ายให้หอเทียนฟู่ ไม่รู้ว่าเมื่อกลับจวนไปแล้วนางจะต้องเผชิญอะไรบ้าง

เฟิงซีกลับวังหลวงด้วยจิตใจเบิกบาน แม้ไม่ได้ภาพวาดปรมาจารย์
ไขว่กลับมา แต่ก็ได้กลิ่นแก๊สขุ่นรับใช้ที่สี่ เป็นการขัดแย้งขัดขากฎเฝยไป
ในตัว จะไม่ให้นางดีใจได้อย่างไร เฟิงซีแยกตัวไปเปลี่ยนชุดแล้วจึงไปยัง
ตำหนักของพระมารดา

ภายในห้อง พระบิดามีพระพักตร์เย็นชา พระมารดาทำหน้าโศกเศร้า
อีกด้าน น้องชายของนางกำลังจิบชาอย่างใจเย็น ที่พื้นมีหัวหน้าราชของครักษ์
นั่งตัวลั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว ถ้วยน้ำชาตกแตกเพราะแรงโทสะ ไม่ต้อง
ถามก็รู้ว่าผู้ใดเป็นคนทำ อารมณ์แตกต่างกันสุดขั้วเช่นนี้เฟิงซีเห็นจนชินตาแล้ว

ฮ่องเต้เห็นธิดาสุดที่รักเดินเข้ามาก็มีพระพักตร์อ่อนโยนขึ้นสามส่วน
“ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ต้องหาตัวสารเลวชั่วช้านั้นมาให้ได้! ออกไปเสีย”

“กระหม่อมจะตรวจสอบอย่างสุดความสามารถแน่นอนพะย่ะค่ะ
ฝ่าบาททรงวางพระทัย กระหม่อมขอทูลลา” ก่อนจากไปก็ไม่ลืมที่จะหันไปมอง
องค์หญิงห้าด้วยความซาบซึ้ง เกรงว่าในแว่นแคว้นนั้นนอกจากเสียนเพยที่
ทรงรักถนอมแล้ว ก็ยังมีองค์หญิงห้ากับองค์ชายหกเท่านั้นที่ทำให้ฮ่องเต้คลาย
โทสะ ในคนเหล่านี้องค์หญิงห้ามีความสามารถมากที่สุด

เฟิงซีไม่รู้ว่ในสายตาทิวหน้าราชของครักษ์ นางได้กลายเป็นเทพแห่ง
โชคลาภไปแล้ว นางเดินเข้าไปนั่งแทรกกลางระหว่างพระบิดากับพระมารดา
ก่อนจะหันไปยิ้มประจบผู้สูงศักดิ์

“เสด็จพ่อ วันนี้หม่อมฉันตั้งใจเรียนกับราชครูมากเลยพะคะ”

“พอรู้ว่าเจ้าเป็นเด็กดี” ในบรรดาองค์หญิงทั้งหมดเขาภูมิใจในตัวเฟิงซี
มากที่สุด นางทั้งงดงามน่ารัก และยังเฉลียวฉลาด มารยาทเป็นเลิศ “เจ้าเลี้ยง
เฟิงซีมาได้ดีจริงๆ”

“หาใช่เพราะหม่อมฉันผู้เดียวเสียหน่อย เฟิงซีเป็นเด็กดีเช่นนี้ก็เพราะ
ฝ่าบาทด้วยนะพะคะ” เหลียนเสียนเพยกล่าวด้วยรอยยิ้ม ร่างกายของนาง
อ่อนแอจึงทำให้มีลูกยาก เป็นสนมคนโปรดของฮ่องเต้มานานหลายปีก็ไม่มี
วีแวว ไม่คิดเลยว่าพอได้โอกาสสวรรค์กลับประทานครรค์คู่หู่สมักรที่แสน

หายากมาให้ ทำเอาฮ่องเต้ภาคภูมิใจเป็นที่สุด

“เจ้านี่นะ”

เขาเอื้อมไปกุมมือสนมรัก เห็นนางเป็นเช่นนั้นที่ไรก็มักรู้สึกผิดทุกที เพราะหญิงคนรักมีชาติกำเนิดธรรมดา เขาจึงมอบได้เพียงตำแหน่งเสียนเพยไ้หานาง

“หยวนเออร์ เจ้าไม่ต้องกลัวไป พ่อจะต้องทวงความยุติธรรมให้เจ้าแน่”

“ขอบพระทัยพะย่ะค่ะ”

เฟิงซีกับเฟิงหยวนสบตาส่งสัญญาณกันไนใจก่อนขอตัวออกไป ปล่อยให้คู่รักแสดงความรักต่อกันให้เต็มที่ ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี สายน้ำแห่งขอด หิมะหลอมละลาย ความรักของพระบิดากับพระมารดาที่ไม่เสื่อมคลายไป

ความรักหรือ... นางไม่เชื่อถือมาตั้งนานแล้ว ความรักของพระบิดากับพระมารดาที่ไม่ได้บริสุทธิ์อย่างที่ผู้อื่นคิดกัน มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่หลายส่วน พระบิดาได้ความสบายใจ ไม่ต้องกังวลว่าประยูรญาติฝ่ายภรรยาจะกำเริบเลิษฐาน พระมารดาได้อำนาจ ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา

“ข้าไม่เห็นว่าจะเหมือนคนที่ถูกลอบสังหารจนแทบเอาตัวไม่รอดเลย”

“โอ้ การแสดงของข้ายังไม่ดีพอหรือ” เฟิงหยวนหยอกเย้า ประสานมือให้พี่สาวราวกับเคารพเลื่อมใสเสียเต็มประดา “ทำให้เทพแห่งการแสดงต้องหัวเราะเยาะแล้ว”

เฟิงซีแค่นเสียงฮึ ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “เจ้าคิดว่าเป็นฝีมือผู้ใด”

“ไม่รู้” เด็กชายสายหน้า เขาเป็นองค์ชาย เป็นที่โปรดปรานของพระบิดามากที่สุด ทั้งยังฉายแววอัจฉริยะตั้งแต่ยังเด็ก ศัตรูที่มุ่งหมายเอาชีวิตเขามียกย่องว่าต้นไม้ในอุทยานหลวงอีก “เดาไปก็เสียเวลา ไม่สู้กำจัดให้ราบเสียทีเดียวก็พอ”

เฟิงซีพยักหน้าพลางกล่าวอย่างจริงจัง “สนมพวกนั้นก็เหลือเกินจริงๆ ของเขาเฟิงสวรรคตไปได้ไม่ถึงเดือน ก็รีบร้อนกำจัดเจ้ากันแล้ว”

“คุณสมบัติสำคัญของผู้จะได้เป็นฮ่องเต้นอกจากคุณธรรม ชาติกำเนิด

ยังมีพระโอรสด้วย ผู้มีสิทธิ์แย่งชิงก็มีแค่ก๊วยเพย เต๋อเพย และเสด็จแม่เท่านั้น”

“จะว่าไปแล้วอีกครั้งเดือนก็จะถึงวันเปิดสวรรคร์ เกรงว่าวันนั้นพี่รองกับพี่สามจะต้องกลับมาทดสอบพลังเป็นแน่” เฟิงซีเตือน นางเป็นเพียงสตรียังไม่เท่าไรหรอก แต่ถ้าผลการทดสอบของน้องชายออกมาไม่ดี คงถูกผู้คนเหยียบย่ำจมน้ำเป็นแน่

วันเปิดสวรรคร์คือวันที่คลื่นจากพระจันทร์และพระอาทิตย์จะส่งมายังดินแดนผานกุ่มมากกว่าปกติ ในวันนั้นจะเป็นวันฟ้าเปิดไร้เมฆา ว่ากันว่าเป็นวันที่ดินแดนมนุษย์ได้ใกล้ชิดกับสวรรคร์มากที่สุด เหมาะสมที่จะทำพิธีทดสอบและกระตุ้นพลังคนรุ่นเยาว์ให้ตื่นขึ้น ผู้ที่สามารถทดสอบได้จะต้องมีอายุสิบถึงสิบห้าปี

เป็นวันสำคัญที่สามารถตัดสินชะตาชีวิตคนผู้หนึ่งว่าจะเป็นมังกร คนธรรมดา หรือชะตาที่ไม่อาจฝึกปรือพลังขึ้นหนึ่ง

“พี่หญิงอย่าห่วงเลย พรสวรรคร์ของข้ากับท่านไม่มีทางสามัญ”

“ดูเหมือนเจ้าจะมั่นใจเหลือเกินนะ” เฟิงซีไม่กังวลเรื่องผลการทดสอบของตนเท่าไรนัก ต่อให้ผลออกมาว่านางเป็นขยะ นางก็จะพลิกชะตาด้วยตนเอง

“ลิขิตฟ้าไม่สู้ลิขิตคน ผู้มีพระคุณของข้ากล่าวไว้เช่นนั้น”

“เจ้าเชื่อฟังเขาถึงเพียงนี้ คุณชายผู้นั้นเป็นเทพเซียนมาจากไหนหรือ”

“มาจากตะวันออก”

ตะวันออก... ตะวันออก ตงฟาง แดนทเวโฮสธ!

ถึงกับเป็นแดนทเวโฮสธ!

“เป็นคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์หรือ!”

“ไม่บอก” เฟิงหยวนยิ้ม ก่อนเดินเอามือไพล่หลังจากไปอย่างอารมณ์ดี

“เฟิงหยวน!”

หอเทียนฟูเป็นโรงประมูลอันดับหนึ่ง มีด้วยกันทั้งหมดสี่ชั้นไม่นับรวมชั้นใต้ดิน ชั้นหนึ่งกับชั้นสองเป็นโรงประมูล ชั้นสามเป็นห้องเก็บของธรรมดา ส่วนชั้นใต้ดินไว้เก็บของล้ำค่าหายาก ภายในมีค้ายกกับดักมากมายไว้กำจัดผู้บุกรุก และชั้นสี่เป็นห้องรับรองสำหรับคนใหญ่คนโตอยู่เบื้องหลังโรงประมูล ในห้องที่หรูหราใหญ่โตมโหฬารยิ่งกว่าห้องในวังหลวง มีคุณชายผู้หนึ่งครอบครองไว้แต่เพียงผู้เดียว

“ไปนำกระดาด หนึ่ก และกล่องสี่ของข้ามา”

ครูเดียวของทั้งหมดก็มาวางตรงหน้าเรียบร้อย

“คุณชายจะวาดภาพหรือขอรับ” ชายชุดดำผู้หนึ่งถาม เขาเป็นองครักษ์เงาคอยอารักขาคามปลอดภัยให้คุณชายมาตลอดทาง

“องค์หญิงน้อยผู้นี้ไม่อยากได้ภาพของปรมาจารย์โซมากไม่ใช่หรือ”
เซียวเยกตรอยยิ้มมุมปาก

สอง

ยื่นหน้ามาจะไม่ให้ตอบได้อย่างไร

ชีวิตประจำวันขององค์หญิงก็ไม่มีอะไรมาก ดิ้นเข้าไปแสดงความกตัญญูต่อเสด็จย่า ไปเรียนมารยาทกับนางกำนัลชั้นสูง เข้าเรียนกับราชครูร่วมกับคุณหนูคุณชายตระกูลใหญ่ หลังจากนั้นก็ว่าง ใครใคร่ทำอะไรก็ได้ก็ทำ รอจนผ่านพิธีทดสอบพลังไปชีวิตคงไม่ได้เรียบง่ายเช่นนี้อีกแล้ว

ภายในหอสมุดหลวงมีแต่ความเงียบสงบ เฟิงซิ่นนั่งเก้าอี้ริมหน้าต่าง แสงแดดสาดส่องลงมากระทบร่างเด็กน้อยดูงดงามเลื่อนรางราวกับเทพธิดา

“องค์หญิง มีข่าวใหญ่เพคะ!”

“ในหอสมุดมีอนุญาตให้เสียงดัง”

“หม่อมฉันผิดไปแล้วเพคะ” นางกำนัลคนสนิทคุกเข่าลงสำนึกผิด เพราะความตื่นตันทำให้นางลืมเรื่องมารยาทไปเสียสนิท ดีที่คนในหอสมุดหลวงมีไม่มาก หากไม่แล้วองค์หญิงจะต้องตกเป็นเป้าถูกนินทาว่าอบรมซ้ำรับใช้ไม่ดีเป็นแน่

“มีเรื่องอะไร” เฟิงซิ่นถามพลางเปิดตำราหน้าถัดไป นางตั้งใจว่าจะต้องอ่านตำราสามเล่มนี้ให้จบก่อนพิธีทดสอบพลัง

“เมื่อวานได้ทำหลานให้คนหอบตัวเงินไปจ่ายค่าภพาวาดปรมาจารย์ไขว่

มาเพคะ พระองค์ลองทายสิว่าจากนั้นเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่ตัดเบี้ยหวัดก็คงเป็นกักบริเวณ”

“ตัดเบี้ยหวัดครึ่งปีกับกักบริเวณเจ็ดวันเพคะ นอกจากนี้ยังให้เขียนหนังสือยอมรับผิดถึงพระองค์ด้วย”

โอ้ ถึงกับตัดเบี้ยหวัดครึ่งปี ได้เท่าหลานช่างโหดร้ายกับบุตรสาวยิ่งนัก สำหรับสตรีฟุ้งเพื่อใช้เงินเป็นเบี้ยอย่างคุณหนูหลานคงแค้นใจแย่ คนผู้นั้นเกลียดชังนางถึงเพียงนี้ อีกทั้งยังถูกให้เขียนหนังสือขอโทษ เกรงว่าก่อนพิธีทดสอบพลัง คุณหนูหลานจะต้องกระอักเลือดตายเพราะความแค้นไปเสียก่อน

“น่าเห็นใจนางยิ่งนัก”

“นางตั้งใจจะหักหน้าพระองค์ชัดๆ เหตุใดพระองค์ต้องเห็นใจนางด้วยเล่าเพคะ”

บางทีเฟิงซีก็แอบคิดว่านางก้านัลผู้นี้ก็ช่างโง่งมเหลือทน แต่เพราะนางเป็นเช่นนั้น ใส่ชื่อ ไร่เลห์เหลียม ไม่มีพิษมีภัย จงรักภักดี เฟิงซีจึงยังเก็บนางเอาไว้ข้างกาย

“นางก้านัลที่น่ารักเช่นนั้นเหตุใดถึงได้มารับใช้พี่สาวข้าได้”

เสียงคุ้นเคยดังขึ้น เฟิงหยวนในชุดสีฟ้าสดใส่ปากลายมังกรสีเล็บด้วยด้ายสีทองที่แขนเสื้อเดินเข้ามา ด้านข้างมีคุณชายเขียวเยที่ยังคงสวมชุดสีดำแบบเดียวกับเมื่อวานเดินตามมาด้วย

“เพราะข้าเองก็น่ารัก”

“อู๋ป! พี่หญิงอย่าพูดคำนี้ออกมาดีกว่า ข้าคิดแล้วรู้สึกอยากจะทำเงิน”

ดูสิ! มีน้องชายที่โหดพูดกับพี่สาวเช่นนี้บ้าง

“คุณชายเขียวเย” เฟิงซีหันไปกล่าวทักทายอีกฝ่าย

“การระองค์หญิงห้าพะยะคะ วันนี้ยังคงสิริโฉมงดงามเหมือนเคย”

เกี่ยวนางหรือ!

“พอดีเสด็จพ่ออยากเจอพี่เขียว ข้าเลยพาเขาเข้าวัง พอเสร็จแล้วจึงพาเดินดูรอบๆ” เฟิงหยวนชี้แจง เขาไม่รู้อะไรทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเขียวเยแสดงท่าทาง

เหมือนกำลังเกี่ยวฟ้าสาวตนด้วย!

“กระหม่อมไม่เคยมาที่แคว้นเฟิง ไห่องค์หญิงต้องหัวเราะแล้ว”

แน่ละ คนจากแดนศักดิ์สิทธิ์จะมายังหกแคว้นที่ยากจนข้นแค้นไปทำไม
อีกอย่าง... หากให้จัดอันดับความแข็งแกร่งของหกแคว้น แคว้นเฟิงจัดเป็น
แคว้นอันดับสอง ห่างไกลจากแคว้นอันดับหนึ่งอีกหลายก้าว ความเป็นอยู่ของ
ผู้คนในแคว้นก็ช่างยากลำบากยิ่งกว่า

“แคว้นเฟิงขึ้นชื่อว่าเป็นดินแดนแห่งบ่อน้ำพุร้อน ไม่รู้คุณชายลองไป
ที่ปามรกต ที่นั้นมีพระราชวังฤดูร้อนอยู่ ภายในมีบ่อน้ำพุร้อนงดงามแปลกตา
มากมาย”

ชื่อแคว้นล้วนสอดคล้องกับภูมิศาสตร์และผู้คน ‘เฟิง’ มาจากเฟิงหวง
แคว้นเฟิงบุชาและนับถือเทพเฟิงหวงเป็นเทพปกปักรักษาแคว้น ภูมิศาสตร์
เป็นภูเขาไฟ มีทั้งภูเขาไฟที่ยังปะทุอยู่และภูเขาไฟที่ดับสนิท แม้จะอันตราย แต่
ข้อดีก็คือภูเขาไฟจะนำพาความอุดมสมบูรณ์มาให้ทุกครั้งหลังจากปะทุ ราษฎร
มักขึ้นไปเก็บดินภูเขาไฟมาทำการเพาะปลูก พืชพรรณเจริญงอกงามดี คนใน
แคว้นเฟิงเมื่อถูกปลุกสายเลือดแล้วจะเป็นธาตุไฟเป็นส่วนใหญ่

“เช่นนั้นกระหม่อมจะต้องลงไปเยือนสักครั้งแล้ว”

“ข้ากับพี่หญิงก็ไม่ได้ไปที่นั่นนานแล้ว ไม่รู้พวกเรสามคนไปพักผ่อน
ด้วยกันดีหรือไม่” เฟิงหยวนเอ๋ยปากชวน “หากน้าซือพี่เขี้ยวไปอ้าง เสด็จพ่อ
จะต้องทรงอนุญาตแน่”

“เจ้าเฟิงถูกลอบสังหารมา เสด็จพ่อจะปล่อยเจ้าไปหรือ”

“นอกจากอีกฝ่ายเป็นผู้สูงส่งระดับสีน้ำเงินขึ้นไป หากพี่เขี้ยวอยู่ด้วยกัน
ไม่มีใครทำอันตรายข้าได้แม้แต่ปลายเส้นผม”

หมายความว่าเขาฝึกตนอยู่ในระดับสีเขี้ยวแล้วสิ ปลุกพลังได้แค่ห้าปี
แต่กลับโตมาถึงระดับนี้ ช่างเป็นอัจฉริยะที่น่าทึ่งจริงๆ ขนาดพระบิดายังติด
อยู่ในผู้ฝึกตนระดับสีเขี้ยว เฟิงทะลวงเป็นระดับสีน้ำเงินเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

บางคนประเดืยวก็เลื่อนระดับ บางคนใช้เวลาหลายปี นอกจากขึ้นอยู่

กับการหมั้นฝึกฝนแล้ว พรสวรรค์ก็เป็นสิ่งสำคัญ ในแคว้นอันดับสอง ผู้ฝึก
ตนระดับสีน้ำเงินนับนิ้วแล้วก็มีเพียงไม่กี่คน

“เจ้าไปทูลเสด็จพ่อเองก็แล้วกัน ข้าไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับ”

“หึๆ แนน้อยแล้ว วันนี้พวกเราไปเที่ยวเล่นนอกวังหลวงดีหรือไม่ ข้าจะ
พาพี่เขียวไปล่องทะเลสาบซีเยว่” เห็นพี่สาวเงิบไปเพ็งหยวนก็เข้าไปอดอ้อน
“พี่หญิง พวกเราถูกจับแยกกันตั้งแต่อายุแปดขวบ ทุกๆ ครึ่งปีข้าจะได้
ออกจากปากกลับมาหาท่าน ท่านไม่รักข้าแล้วหรือ”

โหน! ใครว่าตัวเองไม่เชี่ยวชาญการแสดงง!

เมื่อเห็นน้องชายเป็นเช่นนี้ ต่อให้ใจแข็งเพียงใดเพ็งซีกก็มีอาจบปฏิเสธเขา
ลง เพ็งหยวนเป็นที่ต้องตาของปรมาจารย์แห่งแคว้นเพ็ง พระบิดาจึงส่งเขาออก
ไปอยู่กับท่านปรมาจารย์นับตั้งแต่นั้น แม้นานที่จะได้พบหน้า แต่ความสัมพันธ์
ระหว่างพี่น้องก็ยังคงเหนียวแน่น

เพ็งซีหลับตาลงพรางพยักหน้าซ้ๆ

รถม้าหุรหาลากด้วยม้าสี่ตัวแล่นออกจากวังหลวง มีราชองครักษ์

ทำทางดุดันคอยอารักขา ผู้คนที่สัญจรไปมาตามท้องถนนต่างหลบทางให้ทันที
รองนรถม้าแล่นผ่านไปจึงเกิดเสียงกระซิบกระซาบคาดเดาถึงสถานะผู้อยู่
ด้านใน เพราะใกล้ถึงพิธีทดสอบพลัง หลายวันมานี้คนใหญ่คนโตในวังหลวง
จึงวิ่งเข้าออกเป็นว่าเล่น

“ที่ริมทะเลสาบซีเยว่มีเหลาอาหารอยู่ รสชาติดีอย่าบอกใครเขียว วันนี้
พวกเรากินข้าวที่นั่นดีกว่า”

“เจ้าแอบไปกินมาตอนไหน”

องค์หญิงองค์ชายอย่างพวกนางเชื่อว่า sẽออกจากวังหลวงได้ตามใจชอบ
ทั้งเหตุผลเพราะเรื่องความปลอดภัยและการสร้างความยุ่งยากให้ผู้คน เนื่องจาก
จากต้องมืองครักษ์ติดตามสามสิบนายขึ้นไปจึงทำให้การสัญจรติดขัด แต่ละ
คนมีสิทธิ์ออกมาข้างนอกได้เพียงเจ็ดครั้งต่อเดือน ไม่กี่วันมานี้ใช้สิทธิ์ไปแล้ว

สองครั้ง เมื่อต้นเดือนก็ใช้ไปแล้วหนึ่งครั้ง เหลือเพียงแค่ครั้งเท่านั้น

เฟิงหยวนนานๆ ที่จึงกลับมาเมืองหลวง กลับมาแต่ละครั้งเขาก็ไม่เคยออกไปไหน จะเอาเวลาไปชิมอาหารรสเลิศ

“ก่อนกลับวังก็มีเกลไถลบ้าง” เฟิงหยวนสารภาพ

“กลับไปซ้ำจะฟ้องเสด็จพ่อ คอยดูสิ!”

เสียงหัวเราะเบาๆ เรียกสติสองพี่น้องกลับมา เชียวเยี่ยมดาหยี นัยน์ตาทอประกายอ่อนโยน “ขอองค์หญิงองค์ชายโปรดอภัยให้กระหม่อมด้วย ทั้งสองพระองค์ช่างเป็นคู่พี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียวกันยิ่งนัก”

“พวกเรามีกันแค่นี้ก็เลยต้องรักกันเข้าไว้” นางไม่นับพวกพี่ชายพี่สาวและเหล่าน้องๆ ต่างแม่พวกนั้นร่วมด้วยหรือ คนที่พร้อมจ้องจะแทงข้างหลังทุกครั้งที่เปลอ “คุณชายเชียวเยี่ยมก็มีพี่น้องเหมือนกันหรือ”

“เรียกกระหม่อมว่าพี่เชียวเหมือนองค์ชายหูกก็ได้พะยะค่ะ กระหม่อมเป็นเพียงบุตรคนหนึ่งในบุตรมากมายของบิดาเท่านั้น” หากเขาตายไปคนผู้นั้นก็คงไม่รู้สึกละไร เชียวเยี่ยมมองไปยังที่ไกลแสนไกล ดวงตาคู้งามหม่นหมองลงเล็กน้อย ก่อนจะกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

“พี่เชียวมีน้องสาวที่น่ารักอย่างข้าแล้วอย่างไรเล่า”

“โถ น้องสาวที่น่ารักอันใด พี่เชียวอย่าหลงคำลวงของนางนะ!”

“ข้าน่ารักกว่าเจ้าก็แล้วกัน”

เพราะต้องสร้างเป็นเด็กนานไปหน่อย นานวันเลยติดนิสัยไปแล้ว หากนับรวมอายุเก่าแล้วตอนนี้นางอายุเหี้ยมพันปีเข้าไปแล้ว คนอายุพันปีมาเถียงกับเด็กสิบเอ็ดขวบช่างน่าขำหยำนัก

ทะเลสาบซีเยว่เป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่สุดในแคว้นเฟิง ครอบคลุมพื้นที่ถึงห้าเมืองรวมเมืองหลวง เป็นสถานที่สัญจรทางน้ำของผู้คน สายลมเย็นๆ พัดผ่านผิวน้ำมากระทบร่าง ก่อให้เกิดความรู้สึกสบายตัว ต้นกกริมฝั่งไหวไปตามกระแสลม

มัจฉาแหวกว่ายเล่นน้ำ สกุนตาส่งเสียงร้อง บ้างก็มีเสียงตะโกนดังแว่

มาจากที่ไกลๆ

“ที่นั่นช่างสงบนัก” เฟิงซีก้าวออกไปด้านหน้า หลับตาลงดื่มด่ำกับบรรยากาศ

นางแทบไม่เคยออกนอกกำแพงเมืองอันสูงใหญ่มาก่อน หากได้จับชาพลางอ่านหนังสือ ชมวิวทิวทัศน์ คงมีความสุขคล้ายเทพเซียนเลยทีเดียว

ความปรารถนาที่จะเป็นอิสระเพิ่มมากขึ้น หลังจากทดสอบพลังนางจะเร่งฝึกตน เมื่อมีพลังเพียงพอที่จะคุ้มครองตัวเองก็จะออกเดินทางไปทั่วใต้หล้าชาติแรกเพราะภาระอันหนักอึ้งทำให้ไม่สามารถทำตามใจปรารถนา มาชาตินี้นางจะใช้ชีวิตตามที่ตนต้องการ

“เงียบสงบจริงๆ”

“พี่เหียว พี่หญิง ตรงนั้นมีทางเดินทอดยาวไปยังศาลากลางน้ำ พวกเราไปเล่นที่นั่นกันเถิด” เฟิงหยวนชี้ไปที่ศาลากลางน้ำ

อาจเพราะยังเป็นช่วงกลางวันศาลากลางน้ำจึงไร้ผู้คน บทสนทนาดำเนินไป เริ่มจากเรื่องของตัวเองจนไปสู่ทัศนคติ ความรู้ ประสบการณ์ เฟิงซีพบว่าพี่เหียวคนนั้นช่างมีความคิดต่างๆ คล้ายกับนางยิ่งนัก

“บริเวณนั้นกำลังก่อสร้างสิ่งใดอยู่หรือ”

“พวกเขากำลังสร้างสะพานเพื่อให้คนเข้าไปร่วมพิธีทดสอบพลังที่เกาะกลางน้ำ ที่นั่นเป็นที่ประดิษฐานชนปีกของเทพเฟิงหวง พวกเราจึงไปทำพิธีที่นั่น” เฟิงซีเคยไปทำพิธีอยู่ครั้งหนึ่ง ยามนั้นพี่หญิงใหญ่ทดสอบพลังเป็นธาตุไฟคู่ไม้ที่แสนหายาก “พี่หญิงใหญ่ของข้าเป็นศิษย์ที่แดนหเวะโอสธ คิดว่าท่านน่าจะรู้จัก”

เหียวเย่หุบยิ้มแล้วพยักหน้าอย่างชื่นชม “ปิดบังองค์หญิงไม่ได้จริงๆ”

“นอกจากไม่บอกแซ่ การกระทำของท่านก็ไม่เคยปิดบังเลยต่างหาก” เฟิงซีปฏิเสธ “หากให้เดา แซ่ของท่านสมควรเป็นแซ่ตงฟาง”

ตงฟางเป็นสกุลที่ปกครองแดนหเวะโอสธมาหลายชั่วอายุคน

“องค์หญิงช่างสายตาเฉียบแหลมยิ่งนัก”

“ทะ...ท่านแข่งตงฟางจริงหรือพี่เชียว!” เฟิงหยวนทราบดีว่าแข่งตงฟาง หมายถึงสิ่งใด หนึ่งในสี่สกุลทรงอำนาจ ผู้ปกครองแดนศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถ นำมือปิดแผ่นฟ้า เขย่าปฐพีได้

“ที่ข้าไม่บอกเชื่อก็เพราะเกรงว่าเจ้าจะเป็นเช่นนี้” เมื่อความจริงเปิดเผย ตงฟางเชียวเย่ก็ได้แต่ถอนหายใจ แล้วหันมาใช้คำสามัญกับคนทั้งสอง ไม่ค่อย เลยกว่า จะเจอสหายที่จริงใจ สุดท้ายพอบอกแซ่ บ้างก็เคารพกันจนอึดอัด บ้างก็ประจบหาผลประโยชน์ “ทำตัวตามสบายเหมือนเดิมเถิด ข้าชอบที่เจ้า เป็นกันเองกับข้ามากกว่า”

“ขอรับพี่เชียว”

โอ้ เขาช่างดวงดียิ่งนัก ถูกลอบสังหารจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ก็ได้ ผู้สูงส่งเข้าช่วยเหลือ จนได้สนิทกันเป็นพี่น้อง หากเรื่องนี้แพร่ออกไป เขาจะ ต้องเป็นคนที่น่าอิจฉาที่สุดในปฐพี

“พี่หญิงใหญ่ของพวกเจ้ายามนี้เป็นศิษย์สายนอกลำดับต้นๆ เลยละ อีก ไม่นานคงได้เป็นศิษย์สายในแล้ว”

“นางช่างมีฝีมือนัก” เฟิงซียี่อย่างมีเลศนัย คำว่า ‘ฝีมือ’ ดีความได้ หลายแง่

พี่หญิงใหญ่นั้นนิสัยไม่ต่างจากเฟิงซีเท่าไร เสแสร้ง แกล้งโง่ เพื่อ เอาชีวิตรอดจากเล่ห์กลวังหลวง ชีวิตนางย่ำแย่กว่าตรงที่พระมารดาสิ้นไปตั้งแต่ เยารวัย และไม่เป็นที่โปรดปราน แต่พอวันทดสอบพลังกลับเปลี่ยนชะตาชีวิต จากนกกระจะกลายเป็นหงส์ฟ้า

“วันทดสอบพลังจะมีคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์ออกมาทดสอบส่งโลก ภายนอก หากผู้ใดมีความสามารถพวกเขาก็จะพากลับไปด้วย” ตงฟางเชียวเย่ เอ่ย “ความจริงคราวนี้ข้าออกมาตามหาสมุนไพรบางอย่างเท่านั้น แต่เพราะ พวกเจ้า ข้าจะอยู่ที่นี่จนจบงานทดสอบก็แล้วกัน”

“คุณชาย หากทำเช่นนั้นเกรงว่าท่านประมุขจะตำหนิท่านนะขอรับ” คน ผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้นมาจากกลางความว่างเปล่าเอ่ยเตือน เฟิงหยวนสะดุ้งจน

ตัวโยน

คนระดับนี้ย่อมมีองค์กรรักเงาคอยอารักขาอยู่แล้ว

“เขาไม่เคยไม่ทำหน้าซื่อหรือ เรื่องนี้ข้าจัดการเอง เจ้าไม่ต้องยุ่ง” เด็กหนุ่มบอกปัดอย่างไม่ใส่ใจ

“ขอรับ”

คนผู้นั้นประสานมือแล้วร่อนกายหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ว้าว นี่มันวิชาพรางตัวระดับสุดยอด!” เฟิงหยวนกล่าวอย่างตื่นเต้น อาจารย์ของตนที่เป็นยอดยุทธ์ก็ใช้วิชานี้เช่นกัน พอลองสังเกตดูแล้วเหมือนกันแทบไม่มีผิดเพี้ยน หรือว่าอาจารย์ก็เป็นหนึ่งในผู้สูงส่งของแดนทะเลโอสถ

“วิชาเช่นนี้รอพวกเจ้าฝึกฝนถึงระดับสี่เขียวก็ทำได้เอง”

“ข้าจะขยันฝึกฝนให้มากๆ”

พวกเขาเคลื่อนย้ายขบวนไปยังเหลาอาหารที่เฟิงหยวนแนะนำ เฟิงซี

พบว่ารสชาติอร่อยกว่าที่คาด เทียบเท่ากับอาหารในวังหลวงได้เลย สมแล้วที่เจ้าคนเรื่อร่อกมากกับการกินอย่างเฟิงหยวนคุยโวไว้นักหนา

ไม่คาดคิดว่าขณะที่เดินออกจากเหลาอาหารจะบังเอิญเจอกับคู่แค้น

เมืองหลวงดูจะเล็กลงไปหน่อยแล้วกระมัง

“การะวะพี่สี่”

“บังเอิญจริงที่ได้เจอคุณชายเขียวที่นี้” เฟิงหวั่นเสียงหันไปทักทาย คุณชายชุดดำที่ตนต้องเฝ้าตั้งแต่เมื่อวาน ทันทีที่สายลับแจ้งว่าน้องๆ พาคุณชายเขียวออกมาเที่ยวเล่น นางก็รีบตามมาทันที เสียดยที่นางใช้เวลากับการเปลี่ยนชุดนานไปจนทำให้เหลือเวลาร่วมอยู่กับคุณชายน้อยลง

เฟิงซีกับเฟิงหยวนไม่คิดว่าตัวเองจะโดนเมินถึงเพียงนี้ คนหนึ่งยิ้มมุมปาก อีกคนกลอกตา

“องค์หญิงสี่” ตงฟางเขียวเย่ประสานมือเล็กน้อย หลังของเขายังคงเหยียดตรงอย่างหยิ่งทะนง

“ช่างบังอาจนัก! เหตุใดไม่เคารพองค์หญิง!”

“ได้ยินว่าเขามาเมืองหลวงพร้อมองค์ชายหก พวกคนแถบชนบทก็หยาบกระด้างไม่รู้ความเช่นนี้แหละ”

เพิ่งซีพ้อใจที่จะได้เห็นหายนะของผู้อื่น คนจากราชวงศ์ไม่มีคนโง่ พี่สืเองก็มีสติปัญญาดีไม่น้อย เสียดยามีสหายสมมองหมุชอบยุ่งทำให้เสียเรื่องอยู่เรื่อย

มาจากชนบทหรือ เทียบกับแดนศักดิ์สิทธิ์แล้วแคว้นเพ็ญนั้นเป็นชนบทของจริง

“คุณชายเขียวโปรดให้อภัยแก่ความไร้มารยาทของสหายข้าด้วย”

“เช่นนั้นองค์หญิงทรงอบรมมารยาทของสหายท่านให้มากกว่านี้ด้วย” ดวงตาคมกระปี่กวาดมองราวกับกลุ่มคนตรงหน้าเป็นมดปลวกที่ไม่ควรค่าแก่การสนใจ “หากเก็บปากไม่ได้เช่นนี้ เกรงว่าสักวันคงไปล่วงเกินผู้สูงส่งเข้า”

เหล่าคุณหนูคุณชายด้านหลังถึงตาใส่อย่างแค้นเคือง

“ขอบคุณคุณชายที่ชี้แนะ”

“องค์หญิงห้า เหตุใดพระองค์จึงต้องรังแกน้องสาวของกระหม่อมด้วย!”

หรือว่าโชคดียังนางใช้ไปเมื่อวานจนหมด วันนี้จึงโชคร้ายเจอศัตรูถึงสองคน เพิ่งซียิ้มเยาะ “เหตุใดคุณชายหลานจึงไม่อยู่ปกป้องน้องสาวเล่า”

ดินแดนผานกู่ไม่เคร่งครัดเรื่องการเคารพราชวงศ์มากนัก ทุกคนเคารพผู้ที่มีความแข็งแกร่ง แล้วบังเอิญว่าในแคว้นเพ็ญนั้นราชวงศ์แข็งแกร่งที่สุด พระบิดาของนางก็เป็นผู้เยี่ยมยุทธ์คนหนึ่ง ยังไม่รวมเสด็จปู่และผู้อาวุโสคนอื่นๆ ที่ปิดด่านฝึกตนที่ดำหนกในวังหลวงอีก

“เห็นนางอยากได้ภาพวาดปรมาจารย์ไขว่ ข้าก็เลยไม่แย่งชิงด้วย” เพิ่งซีกล่าวซ้ำ

“หากพระองค์ใจดีจริง เช่นนั้นพระองค์ควรหยุดแก่งแย่งกับนางตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดต้องปั่นราคาขึ้นไปสูงถึงเพียงนั้นก่อนแล้วค่อยหยุดเล่า” คุณชายหลานกำมือแน่น “หรือว่าเห็นพวกเราเป็นเพียงราษฎรธรรมดา

เลยจะทรงรังแกกันอย่างไรก็ได้”

เสียงของคุณชายหลานไม่เบาเลย ครู่เดียวก็ดึงดูดความสนใจมากมาย

“จริงด้วยน้องห้า อย่างไรเสียเจ้าควรไปขอโทษคุณหนูหลาน” เฟิงห้วน-
เซียงกล่าวสมทบ สำหรับน้องห้าผู้นี้นางไม่มีความรู้สึกใดๆ ให้

เฟิงซีก็มหน้า น้ำตาไหลรินหยดลงเป็นวงบนพื้น

“พี่หญิง! พี่หญิงอย่าร้องไห้สิ” เฟิงหยวนรีบเข้าไปปลอบพี่สาวคนงาม
ที่บัดนี้ยื่นร้องไห้โดยไม่สนใจภาพลักษณ์ “พี่หญิง ขำรู้ว่าท่านเสียใจที่ไม่ได้ภาพ
วาดของปรมาจารย์ไขว แต่ท่านอย่าได้ร้องไห้เลย ประเดี๋ยวข้าจะกลับไปทูล
เสด็จพ่อให้เสาะหามาให้ท่าน”

“ชะ... ข้าเพียงเสียใจ ทั้งๆ ที่ข้ายอมตัดใจยกให้คุณหนูหลานแล้ว
เหตุใดถึงต้องมาบีบคั้นข้า” เฟิงซีปาดน้ำตา นางเพียงร้องไห้ออกมาเสียงๆ
ไม่ได้ไวยวาย ท่าทางบอบบางแต่กลับสร้างทำเป็นเข้มแข็งเช่นนั้น ไม่ว่าผู้ใด
ได้เห็นก็ต้องรู้สึกปวดใจ

“โอ้! เป็นเพียงแค่บุตรชายตระกูลขุนนาง แต่จะมาบังคับให้องค์หญิง
ไปขอโทษ เจ้าใหญ่มาจากไหนกันเชียว” เฟิงหยวนทวาดด้วยความกราดเกรี้ยว
“ตระกูลหลานของพวกเจ้าคิดว่าตัวเองเป็นราชวงศ์หรืออย่างไร!”

“องค์ชายอย่าใส่ร้ายกันสิพี่จะยะค่ะ!”

คุณชายหลานรู้ว่าจากเหตุแย่งชิงภาพวาดธรรมดา พอหลุดออกจากปาก
องค์ชายหกแล้วจะกลายเป็นเรื่องใหญ่เสี่ยงเป็นกบฏได้ ต้องโทษความมูทะลุ
ของตัวเองที่คิดว่าองค์หญิงห้ำกับองค์ชายหกมีเสียงสนับสนุนจากขุนนาง
ไม่มาก คิดว่าคนที่มิสนัยสบายๆ ไม่วางอำนาจจะเป็นพวกรังเกไถ้ง่ายๆ

กระโจนขึ้นหลังเสือมาแล้ว หากกระโดดลงตอนนี้ย่อมมีแต่บาดเจ็บ

“คุณชายหลาน ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าเสื่อมใสปรมาจารย์ไขว่มาก” เฟิงซีก้าว
ออกมาปกป้องน้องชาย ใบหน้าที่เลอะคราบน้ำตาขัดแย้งกับสายตาที่ไม่ยอม
แพ้

เมื่อคนถูกรังแกลุกขึ้นมปกป้องกันตัว ในสายตาผู้คนย่อมเป็นสิ่งที่สมควร

“เรื่องนี้...” คุณชายหลานอิงไป

เรื่องนี้รู้ดีในหมู่ชนชั้นสูงอยู่แล้ว เมื่อปีก่อนราชสำนักจัดงานประลอง
ลีลาสตรีให้แก่คนรุ่นเยาว์ ฮองเต้จะพระราชทานตามคำขอหนึ่งอย่างให้ผู้ชนะ
องค์หญิงทำเป็นผู้ชนะด้านการวาดภาพ นางบอกว่าเลื่อมใสปรมาจารย์ไขวมา
นานจึงขอภาพวาดปรมาจารย์ไขว ปีนั้นเขาก็อยู่ที่นั่นด้วย จะปฏิเสธก็ไม่ได้

“เช่นนั้นข้าขอถาม สิ่งของที่อยากได้ ท่านจะพยายามประมุขมาให้ได้
หรือไม่”

“ข้า...” คุณชายหลานกัฒพินแน่น ถ้าตอบว่าต้องประมุขมาให้ได้ก็น่า
ขายหน้า หากตอบว่าไม่ก็ต้องโดนองค์ชายหกเสียดลเป็นแน่

“คุณชายหลานช่างเปิดหูเปิดตาซ้ำจริง ผู้ชนะการประมุขมาเรียกร้อง
คำขอโทษจากผู้แพ้” ตงฟางเขียวเย้ยย่นเสียบมานานเอ่ยล่ำทับ

“คุณชายท่านนี้กล่าวได้ถูกต้อง”

“สกุลหลานหน้าไม่อาย!”

อะไรกัน เขามาเพื่อรังแกคนไม่ใช่หรือ เหตุไฉนยามนี้เขาจึงโดนรังแก
แต่เพียงผู้เดียวเล่า!

เฟิงซีก็ม่นหน้าลงอำพรางรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ยื่นหน้ามาขนาดนี้ จะไม่ให้ตบได้อย่างไร!

ساب

ภาพฝันจากอดีต

อากาศหนาวเย็นผิดปกติแปลกจากสภาพอากาศแคว้นเฟิงปลุกเฟิงซีตื่นจากห้วงนิทรา สิ่งที่อยู่ตรงหน้าหาใช่เตียงนอนนุ่มสบาย แต่เป็นทุ่งหิมะขาวโพลนกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาที่คุ้นเคย นางเคยเห็นฉากนี้มานานับครั้งไม่ถ้วนในความฝัน พุดให้ถูกคือจากความทรงจำในชาติก่อน

เฟิงซีเริ่มรู้สึกว่ามันไม่ใช่คนในยุคนี้ตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน ก่อนจะเสร็จสิ้นพิธีทดสอบพลัง ทันใดนั้นก็บังเกิดลมกระโชกแรง ท้องฟ้าแปรปรวนเข้าชั้นวิฤติ สายฟ้าฟาดลงมาสายแล้วสายเล่า ติดต่อกันยาวนานถึงหนึ่งก้านธูปจึงจะสงบ แต่ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าสายฟ้าสายสุดท้ายจะผ่าลงมา

องค์หญิงผู้หนึ่งเห็นประกายสายฟ้าเส้นเล็กพุ่งมาทางตนอย่างรวดเร็ว แต่ก็หลบหลีกไม่พ้น นับแต่นั้นก็เริ่มฝันประหลาดอยู่บ่อยครั้ง ภาพในหัวฝันนั้นแจ่มชัดสมจริงราวกับมิใช่ภาพมายา กระทั่งไปค้นหาในหอตำราหลวงก็พบว่าทุกอย่างที่เห็นในฝันล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อน

ความทรงจำที่ฟื้นคืนมาเป็นช่วงๆ จนนางไม่สามารถปะติดปะต่อเข้าด้วยกันได้

ช่างน่าหงุดหงิดที่สุด

“คราวนี้เป็นอะไรอีกล่ะ”

โธก!

เสียงคำรามอันน่าสะพรึงดังขึ้น

สัตว์อสูรลำตัวสีขาวล้วนกลมกลืนกับหิมะ รูปร่างคล้ายพยัคฆ์ทว่ามีเขาคัลลายมังกร ตัวโตราวกับภูเขาขนาดย่อมกำลังไล่ตามคนผู้หนึ่ง เฟิงชีสาวเท้าเข้าไปใกล้อย่างไม่เกรงกลัว ภาพฝันนี้มีอาจทำร้ายนางได้

สัตว์อสูรตัวนั้นกำลังไล่ตามชายหนุ่มผู้หนึ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย นางมองเห็นใบหน้าชายผู้นั้นไม่ชัดเนื่องจากมีหมอกสายหนึ่งมาบดบัง เขาพยายามเอาชีวิตรอดอย่างสุดความสามารถ รีดเค้นประกายอัสนีออกมาจากกายแล้วสะบัดไปที่สัตว์อสูร

อันว่าน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ สายฟ้าฟาดเกิดเป็นรอยแผลตื้นๆ บนผิวกาย สัตว์อสูรคำรามอย่างโกรธเกรี้ยว ก่อนจะปล่อยพลังแสงสีฟ้าออกมาจากปาก

ขนาดคนไร้พลังยุทธ์อย่างเฟิงชียังสัมผัสได้ถึงไอเย็นเยือกน่าขนลุกจากแสงนั้น ชายหนุ่มก็ย่อมสัมผัสได้เช่นกัน ยามที่พลังแสงถูกปล่อยออกมา เขาก็หลับตาลงอย่างสิ้นหวัง

ทว่า...

ปัง!

พลังแสงที่แสนร้ายกาจถูกปิดไปยังภูเขาหิมะที่อยู่ไกลออกไป เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว อาณาภพร้ายแรงของมันระเบิดภูเขาไปครึ่งลูกอย่างง่ายดาย ผู้กระทำการอาชญาถึงเพียงนี้กลับเป็นอิสตรีผู้หนึ่ง! นางสาวซุคสีขาวถูกถักทออย่างประณีต ด้ายสีทองที่ชายกระโปรงและแขนเสื้อเปล่งประกาย บ่งบอกถึงสถานะที่ไม่ธรรมดาของนาง สีทองตัวแทนแห่งพลังอำนาจ ไม่ใช่คนธรรมดาจะสวมได้ตามอำเภอใจ รูปลักษณะคันทานี่ปรากฏมานับครั้งไม่ถ้วนในความฝัน

คนผู้นี้คือ ‘นาง’ ในชาติที่แล้ว

มีระดับพลังสูงส่งมองเหยียดได้ทั้งโลกหล้า ยอดฝีมือผู้ครอบครองธาตุ

น้ำแข็งอันแสนหายาก

“เหตุใดเจ้าอสูรจึงมาทำร้ายมนุษย์ผู้อ่อนแอด้วยเล่า”

“มันผู้นั้นรุกร้าเข้ามาทำลายความสงบของข้าผู้สูงส่ง มนุษย์อย่างพวกเจ้าคิดว่าตัวเองทรงอำนาจเหนือเผ่าพันธุ์อื่นหรืออย่างไร!” เจ้าอสูรอยู่มาหลายพันปีย่อมสามารถพูดภาษามนุษย์ได้ มันสัมผัสได้ถึงความแข็งแกร่งของสตรีตรงหน้าจึงไม่กล้าบุ่มพาม

สตรีนางนั้นหันกลับไปมองชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลัง “ขอโทษท่านเจ้าอสูรเสีย”

“ข้าน้อยขอโทษที่เสียมารยาทต่อเจ้าอสูร” ชายหนุ่มรีบกล่าวขอโทษอย่างไม่อิดออด

“โทษะของข้าผู้สูงส่งระบับไม่ได้ด้วยคำขอโทษเพียงประโยคเดียวหรอกนะ”

“จะต้องให้เรารอสักก่อนหรือ ท่านถึงจะพอใจ” หญิงสาวกล่าวอย่างเย็นชา “แม้ข้าไม่มั่นใจว่าจะล้มท่านได้ แต่ถ้าทำให้ท่านบาดเจ็บสาหัสย่อมมั่นใจเต็มสิบส่วน”

“...”

“ได้ยินว่ามีสัตว์อสูรหลายตัวหมายตาดำแหน่งของท่าน ข้าเองก็ยินดีลงมือ หากได้เจ้าอสูรใหม่ที่เจรจากันรู้เรื่อง”

ว้าว นางในชาติที่แล้วช่างท้าวหาญเหลือเกิน! เพิ่งซื้ปรบมือให้

“เฮอะ! เจ้าหนุ่มหน้าเหม็นดวงตาดีนัก” สัตว์อสูรแค้นหัวเราะก่อนจะสะบัดหางกลับไปยังที่มันจากมา การระบายโทษะกับตำแหน่งเจ้าอสูรแลกกัน得不ได้คุ้มเสีย มันจึงยอมจากไปแต่โดยดี

“นายน้อยแดนทเวโฮสธมาท่องเที่ยวไกลถึงแดนเหนือ มีสิ่งใดจะให้เรากรรรับใช้หรือ”

แดนทเวโฮสธ! เหตุใดเป็นแดนทเวโฮสธอีกแล้ว

“อาจเป็นเพราะข้ามีชะตาต้องกับท่านกระมัง ประมุขวังเหมันต์”

จู่ๆ โลกพลันหมุน ภาพเบื้องหน้าราวกับถูกฉีกกระชาก หวังมิติเกิด
บิดเบี้ยว เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าถึงเวลาที่นางควรกลับสู่ยุคสมัยที่จางมา

การเกิดใหม่พร้อมความทรงจำชาติก่อน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสวรรค์รักใคร่
หรือชิงชังกันแน่ หากชิงชังจริงเหตุใดจึงให้โอกาสนางอีกครั้ง หากรักใคร่
เหตุใดจึงให้เห็นความทรงจำที่ยากจะปะติดปะต่อเช่นนี้

**เฟิงซีลิมตขึ้นมามีอีกครั้งก็พบเพดานห้องที่คุ้นเคย ไล่สายตามองพู่
สีชมพูที่แขวนอยู่ด้านบน หูได้ยินเสียงร้องด้วยความยินดีของพระมารดาและ
เหล่าข้ารับใช้**

“เสด็จแม่ เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“เจ้านอนพักก่อนเถิด” เสียงเพยปาตน้ำตา ใครจะคิดว่ายามนางตั้ง
ขบวนยื่นส่งฮ่องเต้เสด็จไปท้องพระโรงตามปกติ นางกำนัลของธิดาจะรีบมา
ทูลว่าปลุกองค์หญิงไม่ตื่น “หมอลางยังไม่มาอีกหรือ หรือจะต้องให้ข้าไปเชิญ
พวกเขามาด้วยตัวเอง!”

“พระสนมโปรดทรงระงับโทสะก่อนเพคะ หากพระองค์กริ้วมากอาจ
ส่งผลต่อสุขภาพ แล้วผู้ใดจะดูแลองค์หญิงเล่าเพคะ”

“ใช่ ข้ายังมีลูกที่ต้องดูแล” นางอยู่อย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัวตลอดมา
เพียงแค่อึดพระทัยส่งเต้ไว้ เรื่องจับกลุ่มเล่นพรรคพวกแบบสนมชั้นเพย
คนอื่นๆ ล้วนไม่เคยทำ หากนางจึงจอกเหล่านั่นล้ำเส้นมาอยู่กับลูกๆ ของนาง
นางคงต้องมีการเอาคืนบ้าง “เสี่ยวเกา เจ้ารีบไปทูลฮ่องเต้ถึงอาการป่วยของ
องค์หญิงห้า”

บัญชีลอบสังหารลูกหกคราวที่แล้วยังไม่ชำระ หากหาตัวผู้อยู่เบื้องหลัง
ได้เมื่อไร นางจะทำให้คนผู้นั้นรู้ว่าการอยู่มีผู้ตายเป็นอย่างไร!

“พะย่ะค่ะพระสนม” ชั้นที่วัยกลางคนเร่งจากไปอย่าง ‘ตื่นตระหนก’

ผ่านไปไม่นานคนจากสำนักหมอลงมาถึง พวกเขาก็หันหน้าลงไม่กล้าสบตาสนมผู้ได้รับความโปรดปรานต่อเนื่องมาหลายปี พวกเขาได้รับคำสั่งจากก๊วยเพยที่ถือครองตราหงส์ชั่วคราวว่า หากเลียนเพยเรียกใช้ให้สละเสียหน่อย พวกเขาก็คือตัวเล็ก ๆ ไหนเลยจะกล้าขัดคำสั่งก๊วยเพยผู้เป็นใหญ่ ณ ขณะนี้

“เร่งตรวจอาการองค์หญิงเถิด”

“พะย่ะค่ะ”

พวกเขาเร่งตรวจชีพจรขององค์หญิง จึงพบว่านางมีอาการปกติทุกอย่าง ยกเว้นเพียงชีพจรที่เต้นเร็วกว่าปกติไปบ้าง น่าจะเกิดจากการได้รับความตระหนก และท่าทางอ่อนเพลียจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ

“ช่วงนี้องค์หญิงได้รับความตระหนกจนทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอ พวกกระหม่อมจะจัดยากล่อมจิตใจ...”

“ฝ่าบาทเสด็จ...”

“ไฉเอ๋อร์ ซีเอ๋อร์เป็นอะไรไป” ฮองเต้ก้าวเข้ามาอย่างรีบร้อน เห็นใบหน้างามของธิดาซีตชางกว่าปกติก็รู้แล้วว่าต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

“ถวายพระพรฝ่าบาท / เสด็จพ่อ”

“เหตุใดจึงลุดไปลูกมาอีก ยามนี้เจ้าไม่สบาย ไม่รักชีวิตของตัวเองแล้วหรือ” เขานั่งลงที่ข้างเตียง แล้วช่วยพยุงธิดาให้นอนลงอย่างทะนุถนอม ก่อนจะวัดสายตาคมปราดไปมองหมอลงสองคน “องค์หญิงทำเป็นอะไรไป”

เลียนเพยเป็นผู้เล่าให้ฟังว่าเฟิงซีหลับลึกมาก ปลูกอยู่หลายครั้งก็ไม่ยอมตื่น เหงื่อผุดเต็มใบหน้า มีอาการกระสับกระส่าย ก็รู้ว่าอาการธิดาไม่สู้ดี ด้วยเกรงว่าหากปล่อยไว้นานจะเกิดอันตราย จึงเร่งให้ขึ้นไปที่สำนักแพทย์หลวง

ฝ่ายหมอลงกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ แล้วรีบกล่าวรายงานอย่างละเอียดตามจริง

“ในวังมีอะไรให้ตระหนกกัน”

คำทำหั้นไม่ได้พุ่งเข้ามาที่ธิดาสุดที่รัก แต่พุ่งเข้าไปที่คนลงมือ วังหลวง
ควรเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุด เขาเชื่อเช่นนั้นเสมอมาจึงพยายามขจัดภัย
อันตรายในวังหลังเพื่อให้ลูกๆ ทุกคนเติบโตได้อย่างปลอดภัย แต่บางครั้งก็มี
บางเรื่องที่ไม่อาจควบคุมได้ เขาก็หลับตาข้างหนึ่งมาตลอด

แต่พอเรื่องเกิดกับเฟิ่งซี เขาควรจะลืมตาทั้งสองได้แล้ว

“มีผู้ใดทำอะไรเจ้าหรือไม่”

“ไม่มีเพคะ ผู้ใดจะกล้าทำอะไรหม่อมฉัน” เฟิ่งซีหลบตา ปฏิเสธไม่เต็ม
เสียงนัก

ฮ่องเต้ชมวดพระชนง “แน่ใจหรือ”

นางก้มหน้างู๋ไม่กล้าตอบ

“เฟิ่งซี” เฟิ่งซือเทียนแอนกายลุบศีรษะธิดาด้วยความรักใคร่ “เห็นเจ้า
เป็นเช่นนี้พ่อปวดใจยิ่งนัก”

“หม่อมฉัน...”

“พี่หญิงอย่าอ้าอึ้งอยู่เลยพะยะค่ะ หูลเสด็จพ่อไปตามตรงเถิด”

เฟิ่งหยวนที่เฟิ่งมาถึงการระฮ้องเต้กับเหลียนเสียนเพยเต็มพิธีการ เมื่อ
เห็นสายตาร้องขอความช่วยเหลือของพี่สาวที่มองมาที่นักขบขันในใจ ช่างเป็น
พี่สาวที่แยจริงๆ คิดจะเป็นคนดีต้องเป็นให้สุด เลยให้เขารับบทเป็นองค์ชาย
ซีฟองแทน เขาถอนหายใจแล้วเริ่มเล่าเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียด

“สกุลหลานซักจะเหิมเกริมเกินไปแล้ว!” สกุลหลานเอาความกล้ามาจาก
ไหนถึงได้รังแกคนของราชวงศ์ “ซีเออร์ พ่อจะทวงความยุติธรรมให้เจ้าเอง”

“เสด็จพ่อรบกวนให้หมอลหลวงตรวจสอบสิ่งของภายในห้องหม่อมฉัน
หน่อยได้หรือไม่เพคะ” เฟิ่งซือร้อง สัญชาติญาณสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ

ต่อให้ฝันถึงอดีต แต่นางไม่เคยถูกปลุกแล้วไม่ตื่นมาก่อน น่ากลัวว่า
จะมีคนเล่นเล่นกับนางแล้ว

ไม่คาดคิดว่าจะพบเจอบางอย่าง

กลุ่มหมอลหลวง นางกำนัลชั้นที่หนึ่งคุกเข่าที่พื้นต่างมีสีหน้าซีดเผือด ผู้

ขวัญอ่อนก็ตัวลั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว ใครจะคิดเลยว่าภายในห้องธิดาคนโปรดของฮ่องเต้จะมีสิ่งของทำลายผู้คน!

“ฝ่าบาท นี่คือนิพพานของบพยะค่ะ ซื่อมาจากการกล่อมให้ผู้คนติดอยู่ให้ห้วงฝัน หากได้รับพิษติดต่อกันนานๆ ร่างกายจะอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรง มีอาการหลับลึกและนานกว่าปกติ หากได้รับพิษมากเข้าก็ถึงขั้นเสียชีวิตได้” หัวหน้านมอหลวงก้มหน้าไม่กล้ามองพระพักตร์ของฮ่องเต้กับเสียนเพย “เมื่อร่วมกับความกังวลใจขององค์หญิงจนเก็บไปฝันร้ายจนชีพจรเต้นเร็ว พิษจึงแพร่กระจายเร็วยิ่งขึ้น”

นิพพานของบพยะค่ะ ออกฤทธิ์ช้า โดยทั่วไปไม่ค่อยเป็นที่นิยมในหมู่มือสังหาร ทว่ามีข้อดีคือสามารถสังหารคนได้อย่างไร้ร่องรอย ตรวจพบในร่างกายได้ยาก พิษจะค่อยๆ ทำให้ร่างกายอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรงลงเรื่อยๆ จนตาย

คนลงมือก็ช่างเจ้าเล่ห์นัก หากวางในอาหารหรือเสื้อผ้าก็คงตรวจพบตั้งนานแล้ว แต่นี่กลับอาบลงบนผ้า mànคลุมเตียง ผ้า màn เหล่านี้จะถูกทำความสะอาดทุกครึ่งเดือน หากปล่อยให้ถึงเวลานั้นเกรงว่าบนแผ่นดินนี้คงไม่มีองค์หญิงให้อยู่อีกแล้ว

“จากความเห็นของกระหม่อม พิษนี้น่าจะพึงวางได้ไม่นานจึงยังไม่ส่งผลกระทบต่อพระวรกายขององค์หญิงมากนักพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้ปัดด้วยชาตักพื้น “ดี! ฝ่าฝืนในนี้ช่างมีเล่ห์กลใหม่ๆ มาให้เราชมตลอด ไปเชิญจวงก๊วยเพยมา!”

ข่าวองค์หญิงห้าต้องนิพพานแพร่ไปทั่วตำหนักในแล้ว บรรยายากศอิมครีมปกคลุมไปทั่ว สนมคนอื่นๆ เริ่มเก็บตัวอยู่ในห้อง ทำตัวสงบเสถียรด้วยกลัวว่าตัวเองจะเป็นผู้รับเคราะห์

ผู้ที่สบายใจที่สุดในยามนี้คือเฟิงซี วันๆ ก็วาดภาพอยู่ในห้อง ออกไปเดินเล่นในอุทยานหลวงบ้าง ได้รับพระราชทานของจากพระบิดาไม่ขาด สิ่งที่น่าเบื่ออย่างเดียวคือต้องกินยาขับพิษขมๆ และต้องฝังเข็มทุกวันเท่านั้น

“สกุลหลานได้รับหน้าที่ไปปราบสัตว์อสูรพร้อมกับแม่ทัพเฮอเพคะ”

“แม่ทัพเฮอจะต้องกดดันได้เท่าหลานแน่ พวกเราก็คอยชมเรื่องสนุก
อย่างเดียวเถิด”

ใต้เท้าหลานผู้นั้นแม้จะถือหางฝั่งจวงก๊วยเพย สนับสนุนฝั่งรื่อง แต่ก็ไม่ใช่
คนเลวร้ายอันใด น่าเสียดายที่หากเณรบุตรไม่มีสมมอทั้งคู

“ได้ยินว่ามีข้ารับใช้ถูกโยนตายไปหลายคนแล้ว มีความคืบหน้าบ้าง
หรือไม่”

“ไม่มีเลยเพคะ” นางกำนัลคนสนิทส่ายหน้า สองมือกำแน่น ถึงแม้นาง
จะเป็นคนโง่มซื่อป้อเหลือนั่น แต่ก็รู้สึกเห็นใจข้ารับใช้ที่ถูกโยนตายเหล่านั้น
ผู้ที่ไม่เชื่อลัทธิสมควรวินแล้ว สงสารก็ต่อองค์หญิงที่ต้องมาพลอย
รับเคราะห์ ช้ายังจับมือใครดมไม่ได้อีก

นางช่างเป็นข้ารับใช้ที่แย่มากๆ ที่ปกป้องเจ้านายไม่ได้

“เจ้าอย่าโทษตัวเองไปเลย”

“เพคะ” นางกำนัลน้อยรับคำ ก่อนจะยกถาดล้ารับไปเก็บ

เพิ่งคิดว่าดึกกันด้วยท่าทางสงบนิ่ง บนกระดานปรากฏภาพสัตว์อสูรที่
เห็นในความฝัน หุ่นหิมะ ภูเขาค้างคาว และหนึ่งสตรีหนึ่งบุรุษ กระทั่งกระแ
ลม การเคลื่อนไหวถูกสรรค์สร้างออกมาราวกับภาพวาดมีชีวิตจริง ๆ

นับตั้งแต่นั้นนางก็ไม่ฝันเกี่ยวกับอดีตอีกเลย

เทวะโอสถ วังเหมันต์ ล้วนเป็นสองโนสึแดนศักดิ์สิทธิ์ ที่หนึ่งอยู่ฝั่ง
ตะวันออก อีกที่อยู่เหนือสุดของทวีป เก็บตัวปลีกวิเวกจากผู้คน ทั้งสอง
ดินแดนไม่น่ามาข้องเกี่ยวกันได้ น่าเสียดายที่ตำราในแคว้นฝั่งไม่มีรายละเอียด
เรื่องแดนศักดิ์สิทธิ์เท่าไร

“องค์หญิง องค์ชายหกพวกคุณชายเซียมาเข้าเฝ้าเพคะ”

“ให้พวกเขาเข้ามา” เพิ่งจะตอบพลางก็ลั่นใจเต็มย้าขมๆ ลงไปอีกใหญ่
แล้วหันไปทักทายผู้มาใหม่ “พี่เซียไม่ได้พบกันสายนานเลย”

“ข้าเพิ่งได้ยินว่าเจ้าต้องพิจจึงขอให้องค์ชายหกพามาเข้าเฝ้า”

“อาการไม่ได้ร้ายแรงอันใดหรอก หมอหลวงก็ถอนพิษออกไปมากแล้ว”

“หากเจ้าไม่รังเกียจ ข้าขอตรวจชีพจรหน่อยได้หรือไม่”

“เออสิ” นางยีนท่อนแขนขาวผ่องออกไป

แดนทเวะโฮสธเชี่ยวชาญการหลอมโฮสธและวิชาแพทย์ ตงฟางเซียวยเย่ เป็นถึงคุณชายของแดนศักดิ์สิทธิ์ สถานะของเขาสูงส่งกว่านางไม่รู้ตั้งเท่าไร คนระดับนี้ไม่มีทางมาคิดร้ายต่อองค์หญิงแคว้นอันดับสองหรอก น้ำใจของเข่าเฟื่องรู้ได้ด้วยใจ

“พิษอยู่ในระดับไม่อันตราย” ตงฟางเซียวยเย่ชักมือกลับ วางขวดโฮสธลงตรงหน้า “นี่คือโฮสธถอนพิษระดับปฐพีชั้นต่ำ สามารถถอนพิษได้เกือบทุกชนิด ยกเว้นเพียงพิษที่อยู่ในชั้นสูงกว่า กินวันละหนึ่งครั้งก่อนเข้านอน”

“โฮสธขวดนี้มีมูลค่ามากเกินไป ข้ารับไว้ไม่ได้”

ตงฟางเซียวยเย่ทั้งช่วยเหลือน้องชาย และยังคงมาช่วยเหลือนางอีก รู้สึกว่าพวกนางชักเอาเปรียบเขามากเกินไปแล้ว

“ของเหล่านี้ข้าปรุงขึ้นมาจาก หากอยากได้ก็แค่ปรุงขึ้นมาใหม่” ตงฟางเซียวยเย่มอง ไม่ค่อยยากกว่าเขาจะพบสหายที่จริงใจ “หวังว่าองค์หญิงจะไม่รังเกียจ”

“บุญคุณของพี่เซียว ข้าเฟื่องซีย่อมตอบแทนอย่างแน่นอน”

“ข้าเฟื่องหยวนก็เช่นกัน!” เฟื่องหยวนกล่าวอย่างหนักแน่น

“น้ำใจของพวกเจ้าข้าจะรับไว้” ตงฟางเซียวยเย่พยักหน้า สองพี่น้องคู่นี้ช่างนิสัยดีจริงๆ ไม่เสียแรงที่เขามอบน้ำใจให้ ก่อนจะหันกลับไปกล่าวกับองค์หญิงน้อย “องค์หญิงห้า ข้ามีสิ่งของมาให้เจ้าอีกอย่างหนึ่ง”

หือ? อะไรอีกล่ะ

ภาพวาดถูกนำออกมาจากแหวนมิติ เป็นภาพท่งหิมะกว้างใหญ่คล้ายคลึงกับภาพวาดของนางหลายคน ภายในภาพมีเฟื่องหวงสยายปีกอยู่บนปากฟ้า สีแดงโดดเด่นท่ามกลางทิวทัศน์สีขาวโพลน ขนปีกแต่ละเส้นช่างเหมือนกับขนปีกที่ประดิษฐ์ขึ้นที่เกาะกลางน้ำ

ลายเส้นทรงพลังทว่ากลับลือไหวดูจสายน้ำ ผู้ที่เลื่อมใสอย่างนางจะ
จำผิดไปได้อย่างไร

“พี่เชียวนี้...”

นี่คือภาพวาดของปรมาจารย์โหว!

“พอตีปรมาจารย์โหวติดหนี้บุญคุณข้าไว้ เขาจึงให้ภาพนี้เข้ามา ซ้ายก็ให้
เจ้า” ตงฟางเชียวเยกกล่าวอย่างเรียบง่าย รวากับเขามิได้ยกภาพวาดที่มีมูลค่า
มหาศาลแต่เป็นเพียงสิ่งของธรรมดาชิ้นหนึ่งให้

“พี่เชียว ภาพนี้ข้ารับไว้ไม่ได้เด็ดขาด” เฟิงชิปฏิสเสธเสียงแข็ง

โหวจะโอสถถอนพิษโหวจะภาพวาดของปรมาจารย์โหว หากแปรมูลค่า
เป็นเงิน นางติดเงินเขาเกือบล้านตำลึงแล้วกระมัง

“ได้ยินว่าเจ้าเชียวชาญการวาดภาพ เช่นนั้นนำภาพวาดของเจ้ามาแลก
กันเป็นอย่างไร”

เฟิงชิรู้ว่าต่อให้ปฏิเสธ แต่เขายืนกรานเช่นนั้น สุดท้ายก็เปลี่ยนตอนจบ
ไม่ได้อยู่ดี

“เช่นนั้นข้าก็ขอรับไว้” นางขอทำตัวหน้าหนาสักวันก็แล้วกัน หมุนกาย
ไปหยิบภาพที่หมึกยังไม่ทันแห้งดีส่งให้อีกฝ่าย “นี่เป็นภาพที่ดีที่สุดที่ข้าวาด
ออกมาได้ในยามนี้ หวังว่าพี่เชียวจะไม่รังเกียจ”

“ภาพวาดของเจ้า ข้าจะไปรังเกียจได้อย่างไร”

นี่ก้าวหน้าถึงขั้นแลกของแทนใจแล้วหรือ... เฟิงหยวนคิด

ตงฟางเชียวเยกชื่นชมภาพวาดในใจ องค์หญิงทำยังเด็กอยู่นัก ข้อมือจึง
ยังไม่แข็งแรงดี วาดได้ลายเส้นเข้มแข็งถึงเพียงนี้ก็น่าชื่นชมแล้ว แต่เดี๋ยวก่อน
ทิวทัศน์นี้มัน!

เขานำภาพทั้งสองมาเปรียบเทียบ พบว่านอกจากสถานที่ทั้งสองจะ
คล้ายคลึงกันถึงแปดเก้าส่วนแล้ว ลัทธิอสูรตัวนี้คือพยัคฆ์มังกรหิมะ ลัทธิอสูร
ชั้นสูงที่สืบทอดสายเลือดมาจากเผ่ามังกร ในภาพวาดแฝงไปด้วยเรื่องราวของ
บุรุษหนุ่มได้รับบาดเจ็บแล้วได้สตรีแข็งแกร่งผู้หนึ่งเข้าช่วยเหลือ

“พี่หญิง ข้าว่าท่านกับปรมาจารย์ไขว่อาจมีจิตเชื่อมโยงกันก็เป็นได้”
เฟิงหยวนมองเปรียบเทียบสองภาพ

เฟิงซีได้ยินดังนั้นจึงพิจารณาภาพทั้งสองดู ก็พบว่ามิจุดคล้ายคลึงหลาย
ส่วนทีเดียว กระทั่งยอดเขาที่ถูกระเบิดยังเหมือนกัน ครุ่นคิดหลายตลบก็ได้
เพียงข้อสรุปเดียวคือความบังเอิญ

กระแสน้ำอย่างพลันวิ่งผ่าน ตงฟางเซียวเย่รู้สึกราวกับศีรษะจะระเบิด
จนเซไปก้นหัวหนึ่ง เขากัดฟันอดทนไว้เพียงครู่เดียวอาการปวดก็หายไป

‘เกิดอะไรขึ้นกับตัวข้ากันแน่...’

“พี่เซียว ท่านเป็นอะไรไป” เฟิงหยวนตรงเข้ามาประคองเขาให้นั่งลง
โดยมีสายตาเป็นห่วงจากเฟิงซีมองมาห่างๆ

“เพียงปวดหัวเท่านั้น หายแล้วละ”

เฟิงซีเล่าให้ทั้งสองฟังว่าตัวเองฝันถึงเรื่องราวแปลกประหลาดจึงถ่ายทอด
ความฝันออกมาเป็นภาพวาด ไม่คิดว่าจะมีสถานที่นั้นอยู่จริง ส่วนปรมาจารย์
ไขว่ก็ไปเห็นสถานที่นั้นด้วยตาตัวเองจึงวาดออกมา

เฟิงหยวนพยักหน้ารับฟังแล้วก็ปล่อยผ่าน ด้วยคิดว่าเรื่องนี้เป็นเพียง
เรื่องบังเอิญ

แต่ตงฟางเซียวเย่กลับไม่คิดเช่นนั้น หลังจากเวลาล่วงเลยมานาน เขา
ก็ขอตัวกลับไปหื้อเหียนฟู มองภาพวาดขององค์หญิงห้าที่เอาใส่กรอบแขวน
ที่ฝาผนัง กลับรู้สึกถึงบางอย่างที่คุ้นเคย

ปรมาจารย์ไขว่ไม่เคยเห็นสถานที่จริงมาก่อนอย่างแน่นอน... หมายถึง
ในชาตินี้ละ

รอยยิ้มเย้ยหยันปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา

สี่

องค์หญิงห้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตา

สุดท้ายเหตุการณ์ลอบวางยาพิษขององค์หญิงห้าก็สลายไปกับสายลม แม้จะพบพिरุรมากมาย แต่ก็สาวไปไม่ถึงผู้บงการใหญ่ ฮ่องเต้พิโรธหนักถึงขึ้นลงโทษลดเบี้ยหวัดจวงก๊วยเพยหนึ่งปีเต็ม โทษฐานดูแลวังหลังไม่ดีจนปล่อยให้เกิดเหตุลอบสังหารองค์หญิง

ทว่าก็พิโรธได้ไม่นาน เนื่องจากมีงานใหญ่กว่าที่จะต้องเร่งระดมวันเปิดสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว!

ผู้เยาว์วัยสิบถึงสิบห้าปีทั่วดินแดนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว พวกเขาทั้งหวาดกลัวและรอคอยด้วยความหวัง จะสูงส่งหรือตกอับขึ้นอยู่กับวันนี้วันเดียว

หลายคนเก็บตัวอยู่ภายในห้องเนื่องจากกลัวว่าจะเกิดความผิดพลาด แต่เฟิงซีกลับตรงข้าม หลังจากตรวจร่างกายครั้งล่าสุดก็พบว่าพิษแผ่นสงบสลายไปหมดแล้ว จึงออกมาเดินเล่นนอกตำหนักได้อย่างสบายใจ

วันดีๆ แบบนี้กลับมาเจอमारผจญจนทำให้เสียเรื่อง!

ที่มุมทางเดิน องค์หญิงสี่กำลังด่าทอตบตีคนผู้หนึ่งอยู่อย่างหยาบคาย กิริยาไม่คล้ายเป็นองค์หญิงแห่งราชสกุล เหมือนหญิงสาวบ้านป่าไร้การอบรมสั่งสอนมากกว่า นางกำนัลผู้ติดตามองค์หญิงสี่ยื่นล้อมเป็นวงบดบังสายตา

สอดรู้สอดเห็นจากภายนอก

“พี่กำลังทำอะไรอยู่หรือเพคะ” เฟิงซีก้าวเข้าไปพร้อมรอยยิ้ม
เหล่านางกำนัลถือดีต่างเปิดทางให้ เผยให้เห็นผู้โศครายที่อยู่ด้านใน
เด็กหญิงในชุดนางกำนัลรื้อราวคราวเดียวกับพวกนางก็มึนงงทำให้ แม่
ปากแน่น ไม่กล้าส่งเสียงออกมาแม้แต่คนเดียว ผมเผ้าถูกจิกทิ้งไม่เป็นทรง
ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยขี้ หนักหนอยิ่งขึ้นมีรอยเล็บด้วยซ้ำไป อีกด้านหนึ่ง
มีนางกำนัลสามสี่คนคุกเข่าอยู่

“เจ้ายุ่งอะไรด้วย” เฟิงห้วนเสียงกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

เพราะว่าคะแนนทดสอบความรู้ออกมาได้น้อยกว่าเฟิงซีนางเลยถูก
พระมารดาตำหนิ ซ้ำยังสั่งให้คุกเข่าสำนึกผิดตั้งสองชั่วโมงจึงอารมณ์ไม่ดี
ระหว่างทางมาเจอกับกลุ่มนางกำนัลกำลังพูดคุยเรื่องราวที่เกิดขึ้น นางกำนัล
ผู้หนึ่งกล่าวชื่นชมน้องห้าที่ตนไม่ชอบขึ้นมา จึงเกิดบันดาลโทสะพุ่งเข้าไปตบตี
คน

“ดูเหมือนว่าการรังแกข้ารับใช้จะเป็นงานอดิเรกของพี่” เฟิงซีกล่าว
แตกดัน รังแกคนอ่อนแอไม่มีทางสู้จะแน่สักแค่ไหนกันเชียว “ไม่สู้ให้ข้า
กราบพูลเสด็จพ่อเป็นอย่างไร”

“เจ้ากล้า!”

“แน่นอนว่าข้ากล้า แล้วท่านล่ะกล้าหรือไม่”

เฟิงซีหาใช้วิญญูชนผู้ปกป้องความยุติธรรม นางเพียงต้องการสร้าง
ความยากลำบากให้พี่เท่านั้น นอกจากได้ความสำราญแล้วยังได้ชื่อเสียง ทำ
แล้วมีแต่ได้กำไรคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม น่าเสียดายที่คนบางคนไม่รู้ตัว ชอบเอา
ตัวเองมาเป็นหินรองเท้าให้นางอยู่เรื่อย

เฟิงห้วนเสียงกำมือแน่น แน่นอานางย่อมไม่กล้า ยามนี้พระมารดา
เข้มงวดยิ่งนัก หากนางก่อเรื่องจนพระบิดาโกรธคงไม่มีทางออกหน้าขอร้องไห้
บางครั้งนางก็อิจฉาเฟิงซี นอกจากเป็นที่รักของพระบิดาแล้ว เหลียนเสียนเผย
ผู้เป็นพระมารดาอย่างรักใคร่ปกป้อง ส่วนนางกับพระมารดาความสัมพันธ์ไม่ได้

ต่างจากคนแปลกหน้าเท่าไร ยามทำดีก็เข้ามาชม ยามผิดพลาดก็ไร้คำปลอบใจ
อิจฉา

นางอิจฉาน้องห้า!

“พวกเจ้าไล่หัวออกไปให้พ้นหน้าข้า!”

“ขอบพระทัยเพคะ” นางก้านลี้คนที่นั่งคุกเข่ารีบลุกขึ้น

นางก้านลี้ที่ถูกทำร้ายลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก สหายที่มาพร้อมกัน
มิกล่าเข้ามาประคอง มิตรภาพในวังหลวงก็เท่านี้ นางล่งเก็นองค์หญิงสี่
จากนี้ชีวิตในวังจะต้องประสบความยากลำบากเป็นแน่ แล้วครอบครัวของนาง
ที่รออยู่ภายนอกวังจะอย่างไรเล่า

เฟิงซีมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวังของนางก้านลี้ น้อย พลาง
ถอนหายใจหนึ่งคำรบ

เอาเถิด คิดจะช่วยคนที่ต้องช่วยให้สุด นอกจากจะได้ชื่อเสียงดังาม
เพิ่มขึ้นสองส่วน ยังเป็นการตบหน้าพี่สาวอีก

“เจ้าหยุดก่อน”

นางก้านลี้หันมาย่อกายการะองค์หญิงห้า

“ข้ารู้สึกถูกชะตากับเจ้ายิ่ง ไปเก็บของแล้วย้ายไปตำหนักของข้า”

เด็กหญิงเงยหน้ามององค์หญิงห้าอย่างโง่เง่า ไม่คิดว่าการถูกทำร้ายใน
วันนี้จะได้เข้าไปเป็นคนในตำหนักองค์หญิงห้า ควรรู้ว่าข้ารับใช้เองก็มีการ
แบ่งแยกชนชั้น การได้ติดตามเจ้านายที่สูงส่งนั้นมีหน้ามีตายิ่งกว่าข้ารับใช้
ตำแหน่งเดียวกันที่ประจำอยู่ส่วนกลางเสียอีก

องค์หญิงห้าช่างมีพระเมตตายิ่งนัก

“ขอบพระทัยองค์หญิงห้าเพคะ ต่อไปจะให้หม่อมฉันเป็นวัวเป็นม้าก็
ยินดี!” นางโขกศีรษะลงกับพื้นเพื่อขอบคุณ

“เอาเถิด เจ้าพานางไปเก็บของ” เฟิงซีเลือกนางก้านลี้ของตนคนหนึ่ง
ติดตามไป

“เจ้าช่างมีเมตตายิ่งนัก”

“ข้าเพียงทำเรื่องที่ไม่ผิดต่อฟ้าดินเท่านั้น”

จะบอกว่านางทำเรื่องผิดต่อฟ้าดินหรืออย่างไร เฟิงห้วนเซียงค่อนข้างอด
ในใจ “แต่เจ้าคงไม่เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าผู้ยุ่งเรื่องคนอื่นมักตายไว”

“จะเร็วหรือช้า ข้าหวังว่าพี่สี่ยจะเป็นคนพิสุจน์” เฟิงซีหัวเราะ

ใครจะตายก่อนหรือหลังนั้นก็ไม่ว่าเสมอไป

“น้องสี่ น้องห้า เหตุใดพวกเจ้าถึงมาอยู่ด้วยกันที่นี่เล่า”

“การระพีรอง”

องค์ชายรองโอรสองค์โตของพระบิดากับจวงก๊วยเฟย ยามนี้เขาอายุได้
สิบสี่ปีแล้ว ใบหน้าคมเข้ม รูปโฉมคล้ายฮ่องเต้ตอนยังทรงพระเยาว์หลายส่วน
ไทเฮาที่ไม่ค่อยพอพระทัยจวงก๊วยเฟยยังเอ็นดูเขาอย่างกับอะไรดี เขาได้รับ
สืบทอดสติปัญญามาจากจวงก๊วยเฟย ทั้งฉลาด เจ้าเล่ห์ ผิดกับน้องสาวที่
นอกจากจะโง่งยังเหิมเกริมไม่เกรงกลัวผู้ใด ลักวันนางจะต้องตายเพราะไป
ล่วงเกินผู้สูงส่ง

“ไม่พบกันนาน น้องห้าคล้ายจะงดงามขึ้นอีกแล้ว”

“คำชมจากพี่รองหม่อมฉันไม่กล้ารับหรือทเพคะ” พวงแก้มขาวขึ้นสีแดง
ระเรื่อหน้าหลงใหล

ไม่ชมน้องสาวร่วมพระมารดาของตัวเองหน่อยหรือพี่รอง หากสายตา
ของพี่สี่เป็นกระบี่ เฟิงซีคงตายไปเป็นพันครั้งแล้ว เมื่อครู่เห็นพืมพำบางอย่าง
หากไม่ใช่นางจิ้งจอกก็คงเป็นนางแพศยากระมัง

เฟิงจงเงินหัวเราะพลางเดินนำหน้าเหล่าน้องสาวชมอุทยานหลวง

“ได้ยินว่าการทดสอบพลังในครั้งนี้จะมีคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์มาร่วม
สังเกตการณ์ด้วย” เฟิงจงเงินบอกเป็นนัย เมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความ
ทะเยอทะยานของน้องสาวก็ยกยิ้มมุมปาก

“เช่นนั้นข้าต้องทำให้ดีแล้ว” เฟิงห้วนเซียงหมายมาด

คนโง่งอย่างไรก็ย่อมเป็นคนโง่ ชาติที่ถือครองและพรสวรรค์ถูกกำหนด
มาตั้งแต่เกิด จะไปเปลี่ยนแปลงอะไรได้

แดนศักดิ์สิทธิ์จะมาสังเกตการณ์? ไม่รู้ว่าพี่รองหมายถึงตงฟางเซียวเย่ จากแดนหะวเอิสถหรือมีคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์อื่นอีก พวกเขาเร่งหาลูกศิษย์ฝีมือดีเข้าสำนัก เกรงว่าไม่นานนับจากนี้จะต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น เสียตายที่ ความทรงจำของนางยังพินึกไม่หมด ไม่มีความรู้ที่พอเป็นประโยชน์เลย

“น้องห้าเล่าคิดเห็นอย่างไร”

“เพียงทำให้เต็มที่ก็พอเพคะ”

ถ่อมตัวเป็นคุณสมบัติที่ดีของวิญญูชน

“น้องห้ายังคงถ่อมตัวเหมือนเดิม” เฟิงจงเงินยิ้มสุภาพ เขาเดินมาหยุด ตรงสวนท้อที่บ้านสะพรั่งดังลมจับตา “หลายปีมานี้ข้าติดตามท่านอาจารย์ ขึ้นเหนือล่องใต้ บังเอิญไปรู้จักกับคนจากแดนเพลึงสวรรค์”

เฟิงห้วนเซียงตาโต

ส่วนเฟิงซีชมวดคิ้ว เดียวนี้คนของแดนศักดิ์สิทธิ์พบตัวกันง่ายตาย เพียงนี้เซียวหรือ ทั้งตงฟางเซียวเย่จากแดนหะวเอิสถ ไหนจะคนจากแดน เพลึงสวรรค์อีก ดูอย่างไรก็ผิดปกติ

“พี่รอง! ท่านต้องช่วยข้านะ”

“หากว่าเจ้ามีพรสวรรค์ไม่เลว ข้าจะช่วยพูดให้”

“ขอบพระทัยเพคะ!” เฟิงห้วนเซียงกล่าวอย่างยินดี หากได้เข้าแดน ศักดิ์สิทธิ์แล้ว สิ่งที่น่าปรารถนาจะไม่ได้มาเซียวหรือ ไม่ว่าจะอำนาจหรือบุรุษ ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในได้ห้ล้าจะต้องเป็นของนาง

ก็แค่รู้จักคนไม่ใช่หรือ นางรู้จักนายน้อยแดนศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ไ้อวด ลักครึ่งคำ! เฟิงซีกลอกตามองอย่างเอือมระอา

“เวลานี้สายมากแล้ว น้องขอตัวไปก่อนนะเพคะ”

“น้องห้าเดินดี ๆ”

รองนางห้าที่ตนชิงชิงจากไป เฟิงห้วนเซียงจึงหันมากล่าวกับพี่ชาย อย่างไม่พอใจ

“เหตุใดพี่รองต้องบอกเรื่องสำคัญกับนางด้วยเล่า เกิดนางได้เข้าแดน

เพลงสวรค์จริงจะอย่างไร” แค่อคิดว่ตัวเองจะต้องเข้าไปเจอหญิงที่นำ
รังเกียจอีกก็อยากจะอาเจียน

“หากนางได้เข้าแดนศักดิ์สิทธิ์จริงก็ดีสิ”

“พี่รองหมายความว่าอย่างไร”

“ไม่มีอะไร” เพิ่งจงบเห็นหัวเราะอย่างมีเลศนัย

ผู้อาวุโสจากแดนศักดิ์สิทธิ์ที่เขาพบถือว่าอยู่ในตำแหน่งมีหน้ามีตา คน
ผู้นี้จิตใจบริสุทฐ์ ชื่นชอบเด็กหญิงดงามที่ยังไม่เคยโตเต็มที่

ขอโทษด้วยนะน้องห้า แต่เจ้าจะต้องมาเป็นหินรองเท้าให้พี่ชายเสียแล้ว!

**“องค์หญิงเพคะ เหตุใดหม่อมฉันจึงรู้สึกว่องค์ชายรองเข้าหาพระองค์
ด้วยจุดประสงค์บางอย่าง”**

“พี่รองก็เหมือนจวงก๊วยเพย ไม่เคยเข้าหาผู้อื่นด้วยความจริงใจหรอก”
ดวงตาคือหน้าต่งแสดงความรู้สึก แหวตาละโฌบโฌมมากถึงเพียงนั้น หากนาง
ดูไม่ออกก็นับว่เสียชาติเกิด

“เช่นนั้นพวกเราคควรทำอย่างไรดีเพคะ” นางกำนัลกล่าวน้้าเสียงเป็น
กังวล

“ทหารมาใช้ขุนพลต้านรับ น้้ามาใช้ดินตัน¹” เพิ่งซ้ตอบ ทว่ภายในใจ
กลับมีความม่ั่นใจเพียงสามส่วน ถึงอย่างไรเพ่งซ้ก็เป็นเด็กสิบเอ็ดขวบที่บังเอิญ
มีความทรงจำจากชาติก่อนที่ไม่สมบูรณ์ เลห์เพทุบายที่เคยใช้มาแล้วน้้าได้ผล
แต่กับกลุ่มเด็กโง่ม้วยเดียวกัน แต่กับคนที่ฉลาดเจ้าเลห์ตุจจอสรวพิษเช่นนี้
ยากจะรับมือ

เพ่งซ้มายังหอสมุดหลวง เดิมทีนางคิดจะไปน้้าที่ประจำ แต่วันนี้กลับมี
คนมาน้้าก่อนแล้ว

¹ ล่นนวน ‘ทหารมาใช้ขุนพลต้านรับ น้้ามาใช้ดินตัน’ (兵来将挡，水来土掩) หมายถึง
แม้ว่จะม่วิธีไหนก็สามารถรับมือได้

“การระพีสามเพคะ” เฟิงซีย่อเข่า วันนี้ช่างโชคดียิ่งนัก ทั้งๆ ที่ไม่ใช่วัน
 สำนักศึกษาเปิด แต่กลับเจอพี่น้องมากมายเลยทีเดียว

“ข้าแย่งที่นั่งห้าแล้ว ขอภัยด้วย” องค์ชายสามลุกขึ้นเก็บตำราเตรียม
 ย้ายไปที่อื่น

“หอสมุดหลวงสร้างจากภาษี ล้วนเป็นของเราทุกคน” เฟิงซีส่ายหน้า
 “พีสามมาก่อน หม่อมฉันมาทีหลังสมควรไปนั่งที่อื่นเพคะ”

“ยังคงเป็นน้องห้าที่เห็นอกเห็นใจผู้อื่นเช่นเดิม” เฟิงชวนไอโซล กบหน้า
 สง่างามชาวซิดจากอาการเจ็บป่วย ดูประสาบารวกับจะแตกสลายได้ทุกเมื่อ

“เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน พีสามโปรดรักษาตัวด้วย”

กับพีสามคนนี้นางไม่อยากจะยุ่งด้วยนัก

เฟิงซีเลือกไปนั่งที่มุมหนึ่งห่างไกลจากมุมอื่นๆ ตั้งใจจะอ่านตำราที่
 คั่งค้างไว้นานแล้วให้จบ ทั้งหมดล้วนเป็นตำราเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ตั้งแต่
 หนึ่งปีก่อนจนถึงปัจจุบัน มีทั้งการกวาดล้างพรรคมารนอกรีต แคว้นใหญ่เล็ก
 ล่มสลาย ในที่สุดนางก็เจอตนเองเมื่อชาติที่แล้ว

ประมุขรุ่นที่เก้าของวังเหมันต์

ไปเล่นซี!

ตอนเหนือของดินแดนผานกู่ ในทิวเขาสลับซับซ้อนอันสูงเสียดฟ้า
 ทะเลเมฆาถูกปกคลุมด้วยทิวเขา ท่ามกลางหมอกน้ำแข็ง มีหมู่ตำหนักที่
 ถูกสร้างอย่างประณีตซ้อนเร้นอยู่ตามเทือกเขา ทั้งหมดล้วนสร้างจากผลึก
 น้ำแข็งสะท้อนประกายแสงสีฟ้า

ใจกลางหมู่มวลตำหนักมีตำหนักสูงลิ่วใกล้เคียงกับยอดเขาตั้งตระหง่าน
 ยามนี้ภายในห้องหนึ่งในตำหนักมีเหล่าผู้อาวุโสน้อยใหญ่มาประชุมกันอย่าง
 พร้อมเพรียง รัศมีสีม่วง สีดำฉายประกายวาววับไปทั่วโถง กระทั่งประกาย
 สีเงินยังมีไพล่มาให้เห็นบ้าง ที่นี้รวบรวมสุดยอดผู้แข็งแกร่งแห่งดินแดนผานกู่

วังเหมันต์!

หนึ่งในสี่แดนศักดิ์สิทธิ์แห่งดินแดนผานกู่ น่าเสียดายที่ความแข็งแกร่งของเหล่าคนรุ่นเยาว์ในงานประลองแลกเปลี่ยนนรยุทธ์ครั้งล่าสุดรั้งอันดับที่สามหากวัดความแข็งแกร่งโดยรวมย่อมไม่แพ้แดนศักดิ์สิทธิ์อื่น

กลุ่มผู้อาวุโสทั้งประจำเก้าอี้ตามลำดับ ยืนได้นิ่งใกล้กับบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปยังมีตำแหน่งสูงส่ง สุดปลายบันไดเป็นบัลลังก์น้ำแข็งที่ยังคงว่างเปล่า

ผู้คนในวังหมั่นตักน้ำแช่เท้าด้วยธาตุน้ำ อันเป็นธาตุที่อ่อนโยนที่สุดในโลก แต่ละคนล้วนมีรูปร่างโดดเด่น เป็นมังกรและหงส์ในหมู่คนธรรมดา

มังกรน้ำแข็งร้องคำราม แสงสีฟ้าฉายบนบัลลังก์น้ำแข็งส่องประกายเย็นเยียบ อุณหภูมิภายในห้องพลันลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว บนบัลลังก์ที่เคยว่างเปล่าปรากฏร่างสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่ง พร้อมหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีท่าทางเย็นชาเย็นอยู่ด้านหลังบัลลังก์ซ้ายขวา

“การะจักรพรรดินีหิมะ”

“การะท่านชาย / ท่านหญิงหิมะ”

“วันนี้จะขอมาแจ้งเรื่องสำคัญที่จะพลิกชะตาวังหมั่นต์ของพวกเราไปตลอดกาล” เสียงนุ่มนวลถูกพลังปราณขยายจนได้ยินไปทั่วทั้งโถง “นั่นก็คือประตูละครกำลังจะเปิด!”

ฮือฮา! ฮือฮา!

ทุกคนทราบดีว่าประตูละครหมายถึงสิ่งใด นั่นเปรียบเสมือนประตูที่นำไปสู่ความรุ่งโรจน์ ทั้งทรัพยากร โชคลาภมากมาย

“ทุกท่านทราบดีว่าประตูละครจะเปิดทุกๆ หนึ่งหมื่นปี หรืออาจคลาดเคลื่อนประมาณร้อยปี ท่านบรรพชนได้คำนวณแล้วคาดการณ์ว่าภายในห้าทศวรรษนี้ประตูละครจะเปิดออก” ผู้อาวุโสใหญ่กล่าวต่อ “ดังนั้นพวกเราจึงต้องเตรียมพร้อมหาศิษย์วัยเยาว์ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบห้าปีเพื่อเตรียมเข้าสู่ประตูละคร”

ผู้อาวุโสที่มีอายุศิษย์อยู่ในเกณฑ์ยี่มรา ในขณะที่คนที่มีศิษย์อายุเกินกว่านั้นกุมศีรษะด้วยความเสียดาย

“ดังนั้นพิธีทดสอบพลังในครั้งนี้ ขอให้ทุกท่านออกเดินทางไปตามเขตทั้งหลายในแดนศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งหกแคว้นเพื่อเสาะหาศิษย์ที่มีพรสวรรค์เข้าร่วมวังเหมนต์!”

เหล่าผู้อาวุโสอายุใหญ่ต่างแยกย้ายจากไป ภายในห้องโถงจึงเหลือเพียงสี่คน

“หวังว่ารอบนี้จะมีผู้ถือครองธาตุน้ำแข็ง” จักรพรรดินีหิมะถอนหายใจ
“หากมีวสานาย่อมต้องได้พบกันแน่” ผู้อาวุโสใหญ่ปლობ เขาเข้าใจดีว่าเหตุใดจักรพรรดินีจึงกังวลถึงเพียงนี้

จักรพรรดินีหิมะ ประมุขแห่งวังเหมนต์จะต้องถือครองธาตุน้ำแข็งที่แสนหายากจึงจะสามารถนำพาวังเหมนต์กลับสู่ความรุ่งเรืองดังอดีต จักรพรรดินีรุ่นที่หนึ่งถึงเก้าล้วนถือครองธาตุน้ำแข็ง ส่วนรุ่นที่สิบ และภรรยาของเขาผู้เป็นจักรพรรดินีรุ่นที่สิบเอ็ดนั้นถือครองธาตุน้ำเท่านั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่แค่วังเหมนต์ที่เดียวที่เริ่มเคลื่อนไหว แดนศักดิ์สิทธิ์อีกสามแดนต่างส่งคนไปยังสถานที่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรุ่งเรืองหรือกัณดาร ร่ำรวยหรือยากจน ล้วนไม่ละเลยปล่อยผ่านไป อัจฉริยะสามารถถือกำเนิดได้ทุกที่ พวกเขาจะต้องนำศิษย์เปี่ยมพรสวรรค์ที่สุดเข้าร่วมกับพวกตนให้ได้

“คุณชาย นายท่านแจ้งให้ท่านจับตาเหตุการณ์ทดสอบที่เมืองหลวงแคว้นเฟิงให้ดีขอรับ หากมีผู้มีพรสวรรค์ให้ท่านทำทุกวิถีทางชักชวนเขาเข้าแดนศักดิ์สิทธิ์ให้ได้”

“สิ่งที่ทำให้ตาแก่กระวนกระวายได้ถึงเพียงนี้มีสิ่งเดียว” ตงฟางเขียวเยียวพู่กันพลงแค้นหัวเราะ

ประตูละคร!

“เป็นเช่นที่คุณชายคิดขอรับ ท่านบรรพชนได้ทำนายไว้แล้วว่าประตูละครจะเปิดในอีกห้าถึงหกปีข้างหน้า ยามนี้แดนศักดิ์สิทธิ์อื่นต่างส่งผู้อาวุโสและหัวหน้าศิษย์ออกมาเสาะหาศิษย์ผู้มีพรสวรรค์” องค์รักษ์เงาตอบ เขาได้รับ

ข้อมูลนี้ผ่านยันต์สี่สารระยะไกล

ตงฟางเซียวเย่ถึงคู้เผดหังสั้มกรเพ็งซึกับเพ็งหยวน หากชักชวนสองคนนั้นเข้าแดนทเวโฮสได้ ชีวิตต่อจากนี้คงเต็มไปด้วยสีสัน มุมปากยกยิ้มโดยไม่รู้ตัว จนองครักษ์เงาแปลกใจ

คุณชายของเขาเป็นคนยิ้มยาก นับตั้งแต่พบองค์หญิงองค์ชายแคว้นเพ็ง ก็ดูคุณชายจะอารมณ์ดีมากเป็นพิเศษ

“หาทางเข้าสู่สานราชวงศ์เจอหรือยัง”

“ยังขอรับ ข้าคิดว่าพวกเขาคงจะติดตั้งค่ายกลบางอย่างไว้ หากไม่มีสายเลือดของเพ็งหวงจะหาทางเข้าไม่พบ หากใช้พลังทำลายข้าเกรงว่าจะเป็นการแหวกหญาให้สูงขึ้น” ฐในที่นี้มีได้หมายถึงบรรพชนแคว้นเพ็งที่เร้นกายอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่รวมทั้งศัตรูของคุณชายด้วย “เหตุใดคุณชายไม่ลองให้องค์ชายเพ็งหยวนหรือองค์หญิงเพ็งซีพาเข้าไปละขอรับ ข้าคิดว่าพวกเขาจะต้องยินยอมแน่นอน”

ไม่ใช่ตงฟางเซียวเย่คิดไม่ถึง แต่เขาไม่กล้าทำ

ตอนที่ยื่นมือเข้าช่วยเพ็งหยวนที่ถูกกลบสังหารก็คิดจะทำเช่นนั้น แต่พอนานวันมิตรภาพก่อเกิด เขาก็ไม่อยากให้ผลประโยชน์มาทำลายมันลง

“ขอข้าคิดให้ดีอีกรอบเถิด”

“คุณชาย บงกชเพลิงพบเฉพาะที่สุสานราชวงศ์เพ็งหวงนะขอรับ หากท่านพลาดไป การปลุกสายเลือดก็จะไม่สมบูรณ์”

คุณชายของเขาพลังยุทธ์เลิศล้ำกว่าพี่น้องรุ่นเดียวกัน เพียงแต่การหลอมโฮสยังติดอยู่ที่ระดับปฐพีขั้นต่ำ ซ้ำกว่าผู้อื่นหลายก้าว ทั้งนี้เป็นเพราะพิธีทดสอบพลังและปลุกสายเลือดเมื่อห้าปีก่อนถูกคนชั่วลอบเล่นเล่ห์กลบางอย่างจนเกิดปัญหาทำให้ธาตุไฟถูกปลุกไม่สมบูรณ์ หากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ตำแหน่งประมุขที่เหล่าคุณชายคุณหญิงกำลังแย่งชิงอยู่จะตกเป็นของผู้อื่นทันที

ในแดนศักดิ์สิทธิ์ก็จะมีที่ยืนให้คุณชายอีก เมื่อเรื่องถึงขั้นนั้น แม้แต่

ชีวิตก็คงรักษาไว้ไม่ได้

“ข้าวรู้ดี ขอไถ่ตรองอีกรอบก่อน” ตงฟางเซียวเย่หลับตาลง
อนาคตกับสหายเพียงสองคนในชีวิต ควรเลือกสิ่งใดดี